Emmanuèle Bernheim

CUMA AKŞAMI

UZUN ÖYKÜ

Fransızca aslından çeviren

ASLI YÜCE LOOF

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-8440-13-6

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınlan’nda dizildi,
Eko Basımevi’nde basıldı. (1999)
Cilt ZE Ciltevi Dizgi: Serap Kılıç

Emmanuèle Bernheim

CUMA AKŞAMI

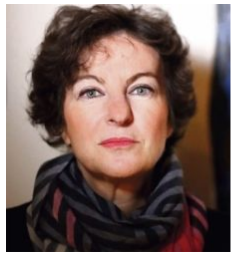
UZUN ÖYKÜ

Özgün adı Vendredi Soir

Fransızca aslından çeviren

ASLI YÜCE LOOF

CAN

1955, Paris, Fransa

Genç kuşak Fransız yazarlarından olan *E.Bernheim,* 3. kitabı olan *O'nun Karısı'*yla, 1993'te, Fransa'nın en önemli edebiyat ödüllerinden Medicis Ödülünü aldı. Bu başarılı kitap birçok dile çevrildi.

CUMA AKŞAMI

İşte. Hiçbir şey kalmamıştı. Her şey paketlenmişti. Çıplak duvarlar ve üst üste yığılı koliler, iki odayı olduğundan daha küçük, tavanı da daha alçak gösteriyordu. Bu kadar uzun zaman boyunca, bu denli küçük bir alanda nasıl yaşayabilmişti?

Laure kendini yatağına attı. Somya ‘dong’ etti. Kız gülümsedi. Yarın akşam, ses çıkarmayan bir yatakta yatacaktı. François’nın yatağında. Bozuk yayların gürültüsünü artık hiç duymayacaktı.

Kalkıp kendini tekrar yatağa attı. ‘Dong.’

Sonra birçok kez daha. ‘Dong’. ‘Dong’. ‘Dong’.

Bu yatağı kazandığı ilk parayla almıştı.

Saat henüz yediydi, ama karnı acıkmıştı bile.

Keşke Marie ve Bernard’ ın davetini kabul etmemiş olsaydı. Onların evinde geç yemek yenirdi, çocukların yatmasını beklerlerdi, hem de az yiyorlardı, çünkü Marie rejimdeydi.

François oraya gitmeyi hep reddederdi.

Peki ya randevusunu iptal etse? Yarın taşınıyordu, bunu anlayabilirlerdi.

Laure telefonu kaldırdı. Sinyal sesi yoktu.

Hattını kestirmişti.

Göğüs geçirdi. Marie ve Bernard’a gidecekti, ama erken dönecekti. Yarın sabah saat sekizde nakliyeciler evde olacaktı.

Üstü başı toz içindeydi.

Bir duş alıp saçlarını yıkadı.

Kurutma makinesi kolilerden birinin içindeydi, hangisinde olduğunu hatırlamaksa olanaksızdı. Olsun, ıslak saçla çıkardı. Nezle olmayacağından emindi. Bu akşam olmazdı, François’la yaşamaya başlamasının arifesinde nezle filan olamazdı.

Altı katı koşar adım indi. Yarın artık merdivende olmayacaktı. François’nın evinde asansör vardı.

Apartmanın ağır kapısı arkasından kapandı.

Laure kaldırımda durakladı.

Gözlerini en üstteki iki pencereye doğru kaldırdı. Kendi evine.

Sekiz yıldan beri ve daha bir geceliğine burası onun eviydi.

Hapşırdı. Hava soğuktu. Arabasına doğru koştu.

Kontağı çevirdi, ama arabayı hareket ettirmedi. Havalandırmayı en sıcak konuma getirip beklemeye başladı. Sıcak hava gelmeye başlayınca, başını havalandırmanın önüne eğdi.

Saçları yavaş yavaş kuruyordu.

Sıcak hava midesini bulandırmaya başlayınca doğruldu.

Bir çığlık attı. Kapının yanında bir adam vardı, hemen yanı başında, ellerini sallıyordu. Bir eliyle cama vururken, ötekiyle camı açmasını işaret ediyordu. Solgun ve çatlamış eller. Laure kapıları kilitledi. Eller aşağı indi. Adam arabadan uzaklaştı. Laure hareket etti.

Biraz ilerdeki kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldı.

Dikiz aynasından arkaya bakıyordu. Adam ona doğru geliyordu. Onu izliyordu. Elleri ceplerinde ağır ağır yürüyordu.

Işık hâlâ kırmızıydı. Adam yaklaşıyordu. Artık neredeyse koşuyordu üstelik. Laure'un önünde ve yanında birer araba duruyordu, ilerlemesi olanaksızdı. Ve kırmızı ışık sönmek bilmiyordu.

Arkasına döndü. Adam, tam arkasındaki arabanın yanına kadar gelmişti. Laure gözlerini kapattı. Çatlak el arabanın camını tıklatacaktı. Cama vuran elin sesi şimdiden kulağına geliyordu. Şiddetli bir korna sesi duyuldu. Gözlerini açtı. Yeşil ışık yanmıştı. Adam kaybolmuştu.

Arkasındaki araba onunkini sollarken, Laure adamı gördü. Sürücünün yanında oturuyordu. Yüzünü pek seçemedi ama ona doğru dönmüş, gülüyordu sanki. Arabanın yanındaki şeritte durdu. Elleri titriyordu.

Adamın ilgisini çeken kuşkusuz arka koltukta duran iki koliydi. Çünkü üzerlerinde kırmızı ve büyük harflerle, bir video üreticisinin adı yazılıydı.

Oysa birisinin içinde satılacak kitaplar, öbüründeyse bağışlanacak giysiler vardı.

Pazartesi günü bunlardan hemen kurtulacaktı.

Birkaç metre ileride bir telefon kulübesi vardı.

Canı, François'yı arayıp sesini duymak istedi. Ama bu saatte ona ulaşamazdı. Şu anda konferansta olmalıydı.

Laure radyoyu açtı. Derin bir soluk aldı. Kapılar kilitliydi. Güvencedeydi. İçerisi sıcacıktı. Ve o, müzik dinliyordu.

Bu akşam cumaydı ve Laure arkadaşlarıyla yemek yiyecekti. Ve yarın, hayatında ilk kez, birisiyle birlikte yaşamaya başlayacaktı. Müziğin sesini yükseltti.

Elleri artık titremiyordu. Hareket etti.

Bu yola girmemeliydi. Trafik kilitlenmiş durumdaydı. Laure omuz silkti. Bernard'la Marie'nin evine gitmek için acelesi yoktu. Üstelik trafiğin bu denli yoğun olması, arabasının keyfini çıkarmasına fırsat veriyordu. Gelecek hafta ondan da ayrılacaktı. Neden saklasındı ki? François'nın arabası hem daha güçlü hem de daha rahattı. Laure işine metroyla gidecekti bundan böyle. François'nın evinden işyerine doğrudan metro hattı vardı.

Parmaklarını direksiyonun çevresinde dolaştırdı ve elini vites koluna koydu. François'nın arabası otomatikti, direksiyonu da havalıydı. Laure o arabayı kullanmaktan hoşlanmıyordu.

Radyodaki müzik kesildi, haberler başladı.

Laure birden donakaldı.

Grev.

Grevi unutmuştu.

Bütün gün evindeydi. Eşyalarını toparlamakla uğraşmış, toplu taşıma sektöründeki grevi unutmuştu. Yoksa asla arabayla yola çıkmazdı.

Birden deminki adamı düşündü. Kendisine saldırmak istememişti, bir şeyini çalmak da istemiyordu. Otostop yapıyordu. Çok yürümüş, yorgun düşmüştü. Ya o; sıcacık arabasına kurulmuş ve adamdan korkup onu dışarıda soğuğa terk etmişti. Çatlak eller yeniden gözünün önüne geldi. Nasıl bu kadar aptal, bu kadar ürkek olabilmişti?

Adam onu gülünç bulmuş olmalıydı. Gülümserken onunla alay ediyordu. Neyse ki onu bir daha görmeyecekti.

Bir sonraki otostopçuyu alacak ve gideceği yere kadar götürecekti.

Laure çevresine bakındı. Burada hiç kimse otostop yapmıyordu. Zaten hareket etmeyen bir arabaya binmeyi istemek de saçmalık olurdu. Yürüyerek çok daha çabuk ilerlerdi insan.

Arabanın teybine bir kaset taktı ve tempo tutarak şarkı söylemeye başladı.

Yan arabada bir kadın onu izliyordu. İçinden yüzünü şekilden şekile sokmak geldi, ama kendini tuttu. Kışkırtmaca yoktu. Bu trafikte daha saatlerce yan yana kalabilirlerdi.

Hareket etmeden ve dudaklarını kıpırdatmadan şarkı söylemeye çalıştı. Kadın hâlâ onu izliyordu. Laure kasedi teypten çıkartıp önüne bakmaya başladı. ‘16 Valve.’ Neden ‘valve’in sonuna ‘s’ koymamışlardı? Oysa bu çoğul bir sözcüktü. François’ya soracaktı, o bilirdi.

Arabanın tavan lambasını yaktı, kitap kolisini açıp içinden rastgele bir kitap aldı.

Birkaç sayfa okudu, sonra bir başkasını aldı, sonra bir başkasını daha. Neden bu kitapları satmak istiyordu ki? Bu iki kitabı okumamıştı, sonuncusunu da hayal meyal hatırlıyordu. Bunları saklamalıydı. Hepsini yeniden gözden geçirmeliydi. Giysilere gelince, başkalarına dağıtmadan önce hepsini bir bir deneyecekti.

Trafik biraz açılmaya başlamıştı.

Şimdi arabalar neredeyse yayaların hızına erişebiliyordu.

Yüz metre kadar uzakta duran bir adam gördü. Olduğu yere çakılıp kalmıştı. Bütün bu hareketliliğin ortasında onun dik ve hareketsiz karaltısı dikkati çekiyordu. İnsanlar yürüyor, koşuyorlardı. Onun dışında herkes hareket halindeydi.

Elleri ceplerinde, bir çınarın yanında duruyordu. Aylak biri gibi sırtını ağaca yaslamamıştı ve uzaktan uzağa, Laure onun kalın deri ceketinin altındaki kaslı kollarını ve sıkılı yumruklarını hayal edebiliyordu. Adam arabaları izliyordu, tüm arabaları. Gözleri kısıktı. Birisini arıyordu, kuşkusuz bir kadındı aradığı. Birlikte evlerine dönmek üzere, bu kavşakta buluşmak için sözleşmiş olmalıydılar.

Zavallılar, bu sıkışıklıkta asla birbirlerini bulamayacaklardı.

Laure ondan yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı.

Adamın yüzünde ansızın bir rahatlama ifadesi belirdi, ellerini ceplerinden çıkardı ve yola atladı, Laure’a doğru geliyordu. Beklediği insanı bulabildiği için şanslıydı. Aradığı kişi Laure’un hemen arkasında olmalıydı. Laure, görebilmek için arkasına dönmek istedi ama birden durdu. Adam oradaydı, kendi camının yanında, yüzü yüzüne yakın. Onu götürmesini istiyordu kendisinden, nereye gitmek istediğini duyamadı. Düşünmedi. Duraksamadı bile. Kapının kilidini açıp içeri girmesini işaret etti.

— Özür dilerim, nereye gitmek istediğinizi anlayamadım.

Adam belirsiz bir hareket yaptı.

— Uzağa... Nerede isterseniz bırakın beni. Her koşulda gideceğim yere biraz daha yaklaşmış olurum.

Emniyet kemerini bağladı.

Kısa bir süre için, adamın beklediği kişinin kendisi olduğuna inandı Laure. Yüzlerce arabanın içinde, onun beklediği Laure'du. Yine yanılıyordu. Aynı öteki adam gibi o da otostop yapıyordu. Kendisine doğru gelmişti, çünkü Laure ona bakmaktaydı. Hepsi bu.

Konuşmaya pek istekli görünmüyordu. Koltuğa iyice gömülmüştü. Bacaklarını uzatmış, belki de uyumak istiyordu. Kır saçları tavan lambasının ışığında parıldıyordu. Laure ışığı söndürdü.

Motor ve korna seslerine karşın arabanın içi birden sessizliğe büründü. Laure yalnızca havalandırmanın sesini ve yanı başındaki adam soluk aldıkça ceketinden gelen hafif hışırtıları duyuyordu.

Neden bu aptallar kırmızı ışıkta geçmek için birbirlerini yiyorlardı? Trafiği iyice tıkıyorlardı böyle yapmakla. Laure kontağı kapattı. Böyle giderse Bernard ve Marie'nin davetine yetişemeyecekti. Boynunu ve omuzlarını ovaladı. Yorgundu. Açlığı bile geçmişti, uykusu vardı. Şimdi, bu sıcacık, sakin arabada uyuyabilmek isterdi ve yarına kadar uyanmamak.

Başı gitgide ağırlaşıyordu. Uyuyamazdı, bu olanaksızdı. Asla oturarak uyuyamazdı o. Oysa gözleri kapanıyordu. Her şey kayboldu. Ne toz, ne koliler, ne taşınma, ne de trafik vardı artık.

Yalnızca bir koku vardı, daha doğrusu bir koku karışımı.

Hangi kokulardan oluşan bir karışım? Önemli değildi. Öyle güzel bir kokuydu ki...

Kokunun dağılmasını istemiyordu. Fazla derin soluk almamalıydı. Hareket etmemeliydi.

Hiç hareket etmemeliydi.

— İyi misin?

Laure sıçradı. Adam hafifçe kolunu sarsıyordu.

— İyi olduğunuza emin misiniz?

Laure doğruldu, gözlerini kırpıştırdı. Arabalar yavaş yavaş ilerliyordu.

— Bana ne oldu bilemiyorum, sanırım uyuyakaldım.

Laure da arabayı sürdü.

— Uyanmak için bir sigara ister misiniz?

— Hayır, teşekkür ederim, ama siz içebilirsiniz, rahatsız olmam, aksine.

Adam bir sigara yaktı.

Evinin altıncı katta olması yüzünden, Laure sigarayı sekiz yıl önce bırakmıştı, ama sarı tütünün kokusunu hâlâ çok severdi.

Derin bir soluk aldı. Bir daha, sonra bir daha.

Ve soluğunu tuttu.

İşte uyurken duyduğu birbirine karışmış üç koku bunlardı: tütün, deri ve parfüm kokusu. Adamın kokusu.

Camını araladı. Dumanla birlikte koku da uçtu gitti. Laure ürperdi. Camı kapadı. Radyoyu açtı. Her tarafta trafiğin sıkışık olduğu söyleniyordu radyoda.

— Eğer isterseniz sizi burada bırakabilirim, yürüyerek daha hızlı gidersiniz.

Adam başını salladı.

— Kesinlikle sizi bırakmam. Bir daha uyuduğunuzu düşünün... Sizi uyandıracak birisi gerek.

Laure uykusunun açıldığını, yorgunluğunun geçtiğini söylemek istedi, ama adam fırsat vermedi.

— Acelem yok. Beni gittiğiniz yerde bırakırsınız olur biter.

Adam gülümsedi. Kaşları kara denecek kadar koyu görünüyordu, gözleri daha da koyuydu. Laure da gülümseyerek karşılık verdi.

— İsmim Laure.

— Benimki de Frédéric.

Frédéric. Laure için bu bir delikanlı ismiydi. Lisede bir Frédéric tanımıştı. Sınıfın en çalışkan öğrencisiydi. Kır saçlı bir yetişkini bu isimle çağırmaya alışabilecek miydi? Zaten alışmasına da gerek yoktu. Marieler’e vardıklarında, adam gidecekti. Elleri ceplerinde uzaklaşıp kaybolacaktı. Laure onu bir daha hiç görmeyecekti.

Acaba adam evine nasıl dönecekti? Otostop mu çekecekti? Yürüyerek mi gidecekti? Eşi sabırsızlanacak, belki de yemeğe onsuz başlayacaktı. Ya da kaygılanacak ve kulağı kirişte, oyalanmaya çalışacaktı. Hayır. Acelesi olmadığını söylemişti, demek ki bir bekleyeni yoktu. Yalnız bir adamdı yanındaki.

Az sonra boş bir dairenin kapısını açacaktı; ceketini asarken portmantodaki boş askıların birbirine çarpmalarından çıkan ses, sessizliği bozan tek gürültü olacaktı.

Laure müziği açmak istedi.

Kasetler tam adamın önünde, torpido gözündeydi. Laure kolunu uzatıp hafifçe eğildi. Koku yakından daha güzel geliyordu.

Biraz daha eğildi.

Birden parfümünü sormak geçti içinden, François için... Ama cesaret edemedi.

Zaten bu gereksizdi. François sigara içmiyordu. Deri de giymezdi. Parfüm onda böyle kokmazdı.

Laure teybin sesini, müziği rahatça dinleyebilecek, ama konuşurken birbirlerini duymalarını engellemeyecek şekilde ayarladı.

Konuşmak, ama neden söz edeceklerdi ? Grevlerden mi? Havanın soğukluğundan mı? Tanımadığı biriyle ne konuşabilirdi ki? Bilemiyordu. Oysa laboratuvarda müşterilerle hep konuşurdu. Bu kolaydı. Lastiği sıkmadan önce bir soru sorardı, herhangi bir soru ve konuşma başlardı. Gözlerini yavaş yavaş kanla dolan şırıngadan ayırmayan Laure, müşterilerin yüzlerine ender olarak bakardı. Ama onları dinlerdi, yanıtlardı da. Bazen, kolun iğnenin tam üzerinde kıvrılan yeri ona gülümser gibi olurdu.

Laure müziğin sesini açtı. Adam gözleri yarı kapalı, müzik dinliyordu. Konuşmaya pek niyetli olmadığı her halinden belliydi.

Susmak daha iyiydi.

Bir sonraki kavşakta, sağa dönmek gerekecekti. Şerit değiştirmek için acele etmesi gerekiyordu. Adam ceketinin düğmelerini açıp bir sigara yaktı.

Başını geriye yaslamış, sigaranın dumanını yavaşça tavana doğru üflüyordu. Bu sıcak ve sakin ânın keyfini çıkarıyordu. Ama bu caddeden çıkar çıkmaz, trafik açılacak ve Laure, Marie'nin evinin sokağına arabasını park edecekti. O karanlık ve ıssız sokağın kaldırımında ayrılacaklardı. Adam ceketinin düğmelerini ilikleyecek, yakasını kaldıracaktı; Laure'a hoşça kal derken soğuk havadan dolayı ağzından sigara dumanı yerine buhar çıkacaktı.

Laure iç geçirdi. Arabalar ilerlemezken nasıl şerit değiştirebilirdi? Asla sağa dönemeyecekti.

Adam çakmağını dizine vurarak tempo tutuyordu. Burada kendini iyi hissediyordu.

Laure bu soğukta onu tek başına bırakmayacaktı. Kendisiyle birlikte Bernard ve Marieler'e yemeğe davet edecekti. Adam rahatsızlık vermemek için reddedecekti. Ama Laure elini, hâlâ arabanın sıcaklığını taşıyan, adamın ılık deri ceketinin koluna koyup ısrar edecekti. O da kabul edecekti.

Laure birden direksiyonu kırdı. Her tarafta kornalar çalmaya başladı. Ama onun umurunda değildi. Elleri müziğin temposuna uyarak direksiyonun üzerinde dans ediyordu, arabaları birbiri ardına geçiyordu. Tutulmuş olan kolu, omzu, sırtı birden gevşeyivermişti. Bedenindeki kasların hepsi çalışmaktaydı. Artık yorgun değildi. Acıkmıştı. Kimse onun şerit değiştirmesini engelleyemeyecekti.

Başardı.

— Bravo...

Ve adam Laure'un müzik yüzünden duyamadığı bir şeyler daha söyledi. Kuşkusuz bunlar yaptığı manevra hakkındaki övgülerdi.

Onu davet etmeden önce Marie'ye haber vermeliydi. Acaba Marie okul arkadaşları Frédéric'i hatırlayabilecek miydi? Hatırlamazdı herhalde. Hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bernard'la yaşamaya başladığından bu yana, geçmişiyle ilgili her şeyi unutmuş gibi görünüyordu. Acaba Laure'u görmekten hâlâ zevk alıyor muydu? Bu da belirsizdi. Önceleri hiç ayrılmazlardı. Birbirlerine her şeylerini anlatırlardı. Şimdiyse birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri kalmamıştı.

Zaten artık başlarına ilginç olaylar da gelmiyordu.

İşte kavşak. Sağ taraftaki yol açık görünüyordu.

Laure ilk telefon kulübesinde duracaktı.

Marie balığın bir kişiye daha yetmeyeceğini düşünerek, masaya bir tabak daha ekleyecekti.

Laure dönmeye hazırlandı.

Adam sigarasını arabanın küllüğünde ezdi.

Marieler'de bebek yüzünden sigara içemeyecekti.

Laure şimdiye kadar sinyal kolunun ne kadar hassas olduğunu hiç fark etmemişti. İşaret parmağının neredeyse rüzgârıyla sinyalini kapadı.

Sağa dönmeyecekti.

Bernard ve Marie'ye gitmeyecekti.

Arkasında kornalar çalıyordu, ama o yalnızca müziği duyuyordu.

Caddede trafik kilitlenmişti.

Kendisini bu keşmekeşin akışına bırakacaktı. Bu sıkışıklık onu nereye kadar sürüklerdi? Bilemiyordu.

Adam Laure'a döndü.

— Düz gitmek istediğinize emin misiniz? Sanmıştım ki...

— Hayır, bu taraf daha kısa.

Laure, adamın ona nereye gitmek istediğini sormamasını umut ediyordu. Sorarsa ne diyecekti?

Artık bu trafikte zaman kaybetmekten sıkılmaya başlamış olmalıydı.

Koltuğunda doğruldu. Saçlarına vuran parlak bir far ışığı perçeminin bir bölümünü parıldattı. Saçlarını bugün yıkadığı belli oluyordu.

Bir randevusu vardı, bu yüzden parfüm sıkmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir kadınla bulaşacaktı. Acelesi yoktu. "Yemekten sonra buluşuruz." Eve ilk kimin döneceğinin önemi yoktu. Öbürü buz gibi yüzü ve elleriyle, yataktaki sıcacık bedenin yanına süzülüverecekti.

Bu adamın yalnız biri olduğuna nasıl inanabilmişti?

Adam emniyet kemerini çözdü.

Yalnız ya da değil, ne fark ederdi? O, sokaktan alınmış rastgele bir otostopçuydu ve onu bir daha görmeyecekti.

Gitmek istiyorsa gitsin, Laure onu alıkoymayacaktı.

Adam öne eğilip doğruldu. Ceketinin sol kolunu çekip sıyırdı.

Gitmiyordu, ceketini çıkarıyordu.

Ceketini arkaya, kitap kolisinin üzerine koydu.

"Klik." Yeniden emniyet kemerini taktı.

Kalıyordu.

Laure da içerisinin ısındığını fark etti. Mantosunu çıkarıp deri ceketin üzerine bıraktı. Koltuğunu geriye itti. Ensesini baş koyma yerine dayadı, gerindi ve bacaklarını uzattı.

Koku deminki gibi değildi, şimdi biraz daha az deri ve daha çok parfüm, bir o kadar da tütün kokuyordu, ama hâlâ çok hoştu.

Laure yanağını hafifçe sentetik kadifeye sürttü. Burada, Marieler’de, kolilerle dolu iki odalı evinde ve François olmadığı zamanlar François’nın evinde olduğundan daha rahattı.

Bu akşam, burada, bu arabanın içinde, kendisini ait olduğu yerde hissediyordu.

Dışarı bakıp gülümsedi. Onu yanında sürükleyip götüren bu caddeye, bütün bu insanlara, hareketsiz duran öbür arabalara gülümsüyordu. Yarın değişecek olan yaşamına, François’ya gülümsüyordu.

Ve bir de yanında oturan şu adamın kokusuna...

Adam dik yakalı kapkara bir kazak giymişti, kazak o denli karaydı ki, emniyet kemeri bile üzerinde gri gözüküyordu.

Yaka boynunu sarıyor, çenesinin hatlarını belirginleştiriyor ve çenenin bitiminde kusursuz bir üçgen oluşturuyordu.

Yan tarafta da bir üçgen vardı, kulakmemesiyle saçların başladığı yer arasında; bu, öbüründen daha küçük bir üçgendi.

Laure iç geçirdi. Karnı açlıktan zil çalıyordu. Eksik bir şeyler vardı. Acıkmıştı, susamıştı, ama eksikliğini duyduğu şey bunlar değildi. Öyleyse neydi?

Bir sigara. Yıllardan beri ilk kez canı bir sigara çekiyordu. Derin bir soluk; ağzı, boğazı ve bütün bedeni kaplayan, sonra yavaşça dudaklara doğru geri gelen duman. İşte istediği buydu. Bir sigara. Adamdan bir tane isteyebilirdi.

Ama ya öksürürse? O kadar uzun zamandır içmemişti ki... Karnının da aç olduğu düşünülürse, rahatsızlık duyması işten bile değildi.

Biraz beklemek daha akıllıca olurdu. Yemekten sonra içerdi. Yemek mi? Marie’ye gitmeyecekti, yani yemek yemeyecekti.

Birden doğruldu. Parmaklarıyla direksiyonu sıktı.

Onunla yemek yiyecekti.

Gitmek istemediği ortadaydı. Arabanın her hareketinde, en ufak bir frende, adamın başı umarsızca sallanıyordu. Oysa uyumuyordu. Boynu, omuzları, kollan tümüyle gevşemişti, Laure bunu hissedebiliyordu. Bedeninde hiçbir gerginlik ifadesi yoktu, kendisini bırakmıştı.

Laure onun yalnız olduğuna, hiçbir yere gitmediğine emindi, onu istediği yere götürebilirdi.

— Benimle yemek yemek ister misiniz?

— Evet.

Çok çabuk yanıtlamıştı, neredeyse Laure daha cümlesini bitirmeden... Ona doğru dönmemişti bile, bedeni oynamamıştı. Yalnızca baş koyma yerine dayalı ensesi hızla ona doğru dönmüştü. "Evet." Hepsi bu.

Şaşırmış bile görünmüyordu.

Belki de bu teklifi bekliyordu.

Ya da teklif ne olursa olsun kabul edecekti.

Arabalar yine durdu. Az ileride iki adam tartışıyordu. Ağızlarından bol bol duman çıkıyordu. Küçük bir araba kazası. Marie’yi aramak için eşsiz bir fırsattı bu. Laure kontağı kapattı. Çantasını kaptığı gibi kapıyı açtı.

— Telefon etmem gerek. Yalnızca birkaç dakika sürer.

Telefon kulübesine doğru koştu. Neyse ki bozuk parası vardı. Numarayı çevirdi. Nasılsa meşgul olmazdı, Marie artık uzun telefon konuşmalarından vazgeçmişti, ikinci çalışta telefon açıldı. Marie Laure’a konuşma fırsatı bile tanımadı. Grev yüzünden bütün konuklar telefon açıp gelemeyeceklerini söylemişlerdi. Gece iptal edilmişti. Laure’a haber vermeye çalışmış, ama hattı kesik olduğu için ona ulaşamamıştı.

Laure gülümsedi, her şey yoluna giriyordu.

Telefonu kapatır kapatmaz, çantasından rujunu ve allığını çıkarıp makyaj yaptı. Neyse ki saçlarını yıkamıştı.

Bir adam kulübenin camına vurdu.

Laure kulübeden çıkıp yola doğru koştu.

Birden durakaldı.

Arabası neredeydi?

Burada olmalıydı. Çarpışmanın olduğu yerden yirmi metre kadar uzakta, iki adam hâlâ aynı yerdeydi. Arabalardan birinin kaputu üzerinde sigorta kâğıtlarını doldurarak trafiği tıkamaya devam ediyorlardı.

Laure kuyruk boyunca ilerlemeye başladı. Az önce şu beyaz Golf onun arkasındaydı, şu kamyonetse tam önünde. Şimdiyse aralarında hiçbir şey yoktu, beyaz Golf’ün ön tamponu neredeyse kamyonetin arkasına dokunuyordu.

Laure öbür tarafa doğru koşmaya başladı, iki adamı geçti.

Hiçbir şey yoktu.

Arabası kaybolmuştu.

Anahtarları arabanın üzerinde bırakmamalıydı.

Neden bu adamdan çekinmemişti ki?

Güzel koktuğu için mi?

Kaldırımda biraz yürüdü.

O kadar da önemli değildi. Bu arabadan kurtulmak istiyordu zaten. Nasılsa onu satamazdı, çünkü çok eskiydi. Ayrıca içinde değerli bir şey de yoktu, yalnızca eski kitaplar ve giysiler.

Laure’un bunlara ihtiyacı yoktu.

Yarın François’yla yaşamaya başlayacaktı.

Ama adam bu trafikten nasıl sıyrılabilmişti?

Başını geriye atıp soğuk havayı ciğerlerine doldurdu.

Egzoz dumanlarına karşın adamın kokusu hâlâ burnuna doluyordu sanki.

Adam kolileri açınca düş kırıklığına uğrayacaktı. Hepsini didik didik arayabilirdi, ama işine yarayacak bir şey bulamayacaktı. Belki kırmızı etek. O daha yeniydi, ama François'in hoşuna gitmemişti, bu yüzden Laure onu hiç giymemişti.

Adam herhalde eteği evine götürürdü. Birlikte yaşadığı kadına verirdi, o da adamın önünde eteği denerdi. Kadın kuşkusuz uzun boylu ve inceydi. Etek üzerinde çok bol ve kısa duracaktı. Adam onun uzun bacaklarına bakıp ona yaklaşacaktı.

Elini, kadına bol gelen eteğin belinden içeri sokacak, kadının karnını ve kalçalarını okşayacaktı.

Laure başını salladı, artık o adamı düşünmemeliydi.

Şimdi evine dönmeliydi.

Yavaş yavaş, yürüyerek gidecekti.

Evde onu bekleyen kimse yoktu.

Çevresindeki insanlar hızlı yürüyorlardı. Neredeyse koşuyorlardı. Yanından, önünden geçiyor, hatta bazen ona çarpıyorlardı, Laure onların yüzlerini görmüyordu. Kalkık yakalar yanakları, atkılar burunları ve ağızları, bereler ya da kasketler alınları saklıyordu.

Laure ürperdi.

Niçin François'yı arayamıyordu?

Şimdi buraya gelir ve onu kendi evine götürürdü.

Ama o burada değildi. Oysa gitmemeliydi, bugün gitmemeliydi.

Laure yalnızdı ve üşüyordu.

Birden arkasında hızlı adımlar duydu, ötekilerin hepsinden daha hızlı adımlar. Birisi koşuyordu.

Keşke bu François olsaydı.

Ensesinde soluk soluğa kalmış, göğsü biraz hırlayan birinin soluğunu duydu, sigara içen birinin soluğuydu bu.

Geri dönmeye bile zaman bulamadı.

Bir el kolunu tuttu ve Laure'un üşümesi geçiverdi.

— Nereye gidiyorsunuz? Size işaret ediyordum, beni gördüğünüze emindim, sonra birdenbire kayboldunuz.

Onu kolundan çekiyordu.

— Çabuk olun. Arabayı öyle yolun ortasında bırakamayız.

Koşmaya başladılar, adam Laure'un kolunu bıraktı.

Yan yana koşuyorlardı, adam ceketsizdi, Laure da mantosuz. Birbirlerine sürtünüyor, ama çarpmıyorlardı.

Arabaları ve yayaları geçiyorlar, herkesten daha hızlı gidiyorlardı.

Kuşkusuz hız ve soğuk yüzünden, Laure'un gözünde yaşlar birikti.

— Bu taraftan.

Tekrar Laure'un kolundan tutup onu sağda bir sokağa soktu.

— İşte araba burada. Binin.

Adam ona kapıyı açtı.

Laure ancak emniyet kemerini bağladıktan sonra yolcu tarafına oturduğunun farkına vardı.

Adam koltuğu geri itti, sırtına göre ayarladı ve dikiz aynasını düzeltti.

Artık şoför oydu.

Hareket etti. Acaba Laure'u nereye götürüyordu?

Laure kapının kolunu kavrayıp sımsıkı tuttu.

Sakin olmalıydı. Tehlikede değildi. Bu sıkışıklıkta ve kırmızı ışıklarda araba her dakika duruyordu. İnmek kolay olurdu. Hem her taraf insan kaynıyordu.

Adam bir sigara yakıp arabanın küllüğünü açtı.

Laure şimdi adamın yüzünün sağ tarafım görüyordu. Saçların başladığı yer sol tarafa göre biraz daha farklıydı, alm da daha açıktı. Ama kulağının altında ve dik yakanın tam bittiği yerdeki üçgen aynıydı.

Laure'un eli artık kapının kolunda değildi.

Bu adamdan korkmasına gerek yoktu.

Onu nereye isterse götürebilirdi.

Geriye dönüp arka camdan uzaklaşmakta olan caddeye baktı.

Araba sola döndü ve cadde kayboldu.

Ne ürkek, ne de sert, iyi araba kullanıyordu.

Laure bunu ona söyledi.

Adam gülümsedi.

— Taksi şoförlüğü yaptım.

Taksi şoförü.

Laure kendini arka koltukta otururken hayal etti. Adam konuşmuyordu, o da konuşmuyordu. Radyo kapalıydı. Yalnızca dizel motorun hırıltısı ve düzenli aralıklarla atan sayacın gürültüsü duyuluyordu.

Laure, baş koyma yerinin üzerinden adamın kır ve gür saçlarını, dikiz aynasından da kara gözlerini ve kaşlarını görebiliyordu. Koltuğunda tahta

bilyelerden yapılmış bir kılıf vardı. Bunlar sert bilyelerdi. Acaba teninde iz bırakır mıydı?

Belki de parmak ucu büyüklüğünde, yavaş yavaş kaybolan yuvarlak çukurcuklar. Laure bu yolculuğun hiç bitmemesini isterdi, bu taksi öyle güzel kokuyordu ki...

Laure birden doğruldu.

Yeter. Bu kokuyu artık daha fazla düşünmemesi gerekiyordu.

Ama bunu nasıl yapabilirdi ki?

Adam ne yaparsa yapsın, ister sinyal versin, ister vites değiştirsin, ister direksiyonu çevirsin, her şey, düğmeler, kollar bu kokuyu saklıyordu.

Hem neden düşünmeyecekti?

Bu adam birazdan çekip gidecek, yarın Laure onu unutmuş olacaktı.

Bir daha onu görmeyecekti.

O zaman ne önemi vardı? Neden bu akşam, sırf bu akşam, onun kokusunun keyfini çıkarmasındı?

Yarın zaten bu koku dağılmış olacaktı, adamla ilgili hiçbir iz kalmayacaktı, belki yalnızca koltuk kılıfına ve adamın göğsüne, omzuna değen emniyet kemerine sinmiş kokudan başka hiçbir şey.

Laure derin bir soluk aldı.

Bu kokuyu içine çekiyordu.

Soluğunu yarı açık dudaklarından dışarı üflüyordu.

Bir daha ve bir daha.

Öyle güzeldi ki...

Herhalde soluğundan dolayı, yan cam ve ön camın bir tarafı buğulanmaya başlıyordu. Laure buğuyu silmedi. Dışarı bakmasına gerek yoktu.

Ne nerede olduğunu, ne de adamın onu nereye götürdüğünü biliyordu, umurunda da değildi zaten.

Gözlerini kapadı.

Hiçbir şey duymuyor ve görmüyordu.

O anda ağzında, sarı tütünün, parfümün ve derinin tadını hissetti, bu adamın tadını...

Hareketsiz kalmak. Burada olmak.

Yememek, içmemek; sigara bile istemiyordu artık canı.

Hiçbir şey ağzındaki bu tadı bozmamalıydı.

Araba durdu. Adam motoru durdurmadı. Kırmızı ışık yanmıştı.

Küçük bir hava akımı, azıcık koku; adam Laure’a dönmüştü.

Laure gözlerini açmadı.

Adamın kendisine baktığından emindi.

Adam onun uyuduğunu sanıyor ve onu izliyordu.

Hareket etmiyordu, en ufak bir gürültü yapmamaya çalışıyordu.

Laure onun soluk aldığını bile duymuyordu.

Kapalı gözkapaklarının ardından dışarısının çok karanlık olduğunu hissediyordu.

Bu karanlıkta adam ne görebilirdi ki?

Temiz ve parlayan saçlarını mı? Yoksa sol profilini mi?

Başını hafifçe geriye atmıştı, adam Laure’un boynunun belirgin hattını kazağın V yakasının sonuna kadar izleyebilirdi.

Acaba adam, emniyet kemerinin Laure’un iki göğsünün arasından geçip onları daha da belirginleştirdiğinin farkında mıydı?

Gözkapakları titriyordu, artık gözlerini kapalı tutması zor olacaktı.

Ne de olsa bacaklarını görürdü. Parlak dokulu külotlu çorapları biraz parıldıyordu. Bu çorapları giydiği zaman François onun bacaklarına dokunmadan edemezdi.

Birden sıcak bir elin dizine dokunuverdiğini hisseder gibi oldu.

Gözlerini açtı.

Adamın eli, vites değiştirirken bacağına değmişti.

Önemli değildi, bilerek yapmamıştı.

Eteğini çekiştirip emniyet kemerini gevşetti.

Adam yalnızca araba kullanıyordu, ona dikkat etmiyordu.

Acaba ona bakmış mıydı? Laure artık emin değildi.

Oysa taksi şoförüyken, arabasına hoşuna giden bir müşteri bindiğinde, onu dikiz aynasından incelerdi kuşkusuz. Bir yandan ona bakarken bir yandan da araba kullanabilirdi. Belki bir konuşma bile başlatabilirdi. O zaman kadın elini tahta bilyelerin üzerine koyup daha iyi duyabilmek için ona doğru eğilirdi. Kadın onun kokusunu alır, adam da kadının soluğunu hissederdi. Artık birbirlerine söylediklerinin hiçbir önemi kalmazdı. Önemli olan yalnızca bu koku ve bu soluktu. Adam kadının kendisine verdiği adresi çoktan unutmuş olurdu... Artık ne o bir şoför, ne de kadın onun müşterisiydi.

Ama kadın birdenbire, "Burası," derdi.

Adam sayacı durdurur, kadın cüzdanını çıkarırdı. Ona yüklüce bir bahşiş bırakır, adam da teşekkür ederdi. Ve sonra her şey biterdi.

Adam tekrar hareket ederdi.

Taksi boş kalırdı, o ise yalnız...

Laure omuzlarını silkti.

Neden onu yalnız hayal ediyordu ki?

Kuşkusuz bir gün müşterilerinden biri eğildiğinde, onun dik yakasının aralığından, basit bir üçgenden daha fazla şeyler görmüş olabilirdi. Örneğin, kulaktan başlayıp ense köküne kadar giden gergin bir kas. Ve bu gördüğü ona, orada kalma isteği vermeye yeterli olabilirdi.

Müşteri, yetişmek zorunda olduğu randevusuna boş verirdi. Nasıl olsa bir bahane uydururdu, ateşim çıktı, kaza geçirdim, ya da başka bir şey. Neyse bunu daha sonra düşünürdü.

Orada kalmaya kesin karar verirdi.

Adamdan durmasını isterdi. Arabadan inip ön koltuğa, şu anda Laure’un oturmakta olduğu yere geçerdi.

Elini vites kolunun üzerine koyardı.

Artık araba kullanmak filan söz konusu olmazdı.

Kadın, çok kısa bir süre içinde, tahta bilyelerin bedende iz bırakıp bırakmadıklarını, bu izlerin dilin ucuyla hissedilip hissedilmediklerini anlayıverirdi.

Sayaç durmadan dönmeye devam ederdi. Kısa bir süre sonra astronomik bir rakam yazar ve ikisi de buna gülüp geçerlerdi.

Laure içini çekti.

Neredeyse hiç taksiye binmezdi.

Hem François’in hem de kendisinin arabası vardı.

François. Konferansı artık bitmiş olmalıydı.

Şu taşınma işi olmasaydı, şimdi onunla birlikte, onlarca radyo çalışanıyla, büyük bir otelde akşam yemeğinde olurdu. Masa örtüsünün altından, François onun bacaklarını okşar ve o da, avizelerin canlı ışıklarını ve ceketlerine iğnelenmiş kâğıtlarda isimleri yazan bütün o insanları unuturdu.

Burası karanlıktı. Ve François uzaktaydı.

Eliyle camın buğusunu sildi.

Bu adam nereye götürüyordu onu?

Geçtiği sokakların hiçbirini tanımıyordu.

Arabayı onun kullanmasına asla izin vermemeliydi. Şimdi çok geçti.

Araba şimdi daha hızlı gidiyordu. Artık inemezdi. Hem bu sokaklar da çok ıssızdı. Yardıma gelebilecek hiç kimse yoktu.

Mantosunu aldı.

— Durun. İnmek istiyorum. Artık evime dönmem gerek. Lütfen durun.

Adam fren yaptı.

Laure kapıyı açtı.

Adam Laure'un kolunu yakaladı. Onu alıkoymak istiyordu. Gitmesini engelliyordu. Laure kurtulmaya çalıştı.

— Hey, yavaş. Sakin olun. Bu sizin arabanız, ben gidiyorum.

Onu sıkıca tutuyor, ama canım yakmıyordu.

Laure kolunda, adamın her parmağının dokunuşunu ve sıcaklığını hissediyordu.

Adam sonunda kolunu bıraktı.

Emniyet kemerini çözdü, ceketini aldı ve arabadan çıktı.

Sonra arabanın yan camına doğru eğildi.

— İyi akşamlar, teşekkür ederim.

Ve gitti.

Ufak bir ışık, çakmağının alevi, küçük bir duman ve her şey yok oldu.

Adam sokağın köşesinde kayboldu.

Laure mantosunu arka koltuğa atıp sürücü koltuğuna geçti.

Koltuğu öne çekti, sırtına göre ayarladı ve dikiz aynasını düzeltti.

Bir süre öylece durdu, sağ eli direksiyonun çevresinde yavaşça dolaştı.

Laure avucuna baktı, yüzüne yaklaştırıp kokladı.

Daha da yaklaştırıp elini burnuna ve dudaklarına bastırdı.

Bu koku, bu tat...

Yumruğunu sıkıp elini dizine koydu.

Neden böyle korkmuştu sanki?

Neden onun gitmesine izin vermişti?

Belki henüz çok geç kalmış sayılmazdı. Onu yakalamaya çalışabilirdi.

Arabayı hareket ettirdi.

Neyse ki adamın girdiği sokakta trafik tek yönlü değildi.

Onu bulacaktı, bundan emindi.

Her taraf karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. Uzun farlarını yaktı.

Farlardan gözleri kamaşan bir kadın, elini gözlerine siper etti.

Laure tekrar kısaları yaktı.

Çok kalın giyinmiş insan karaltıları. Köpekli bir adam, bir çift, bir başka kadın.

Hiç kimse yoktu.

Nereye kaybolmuştu?

Metroya binemezdi. Grev yüzünden istasyonlar kapalıydı.

Hem neden bu küçücük sokağa sapmıştı ki?

Laure durdu. İleride ışıklı bir tabela sokağı aydınlatıyordu. Burası bir kafeteryaydı.

Direksiyondaki elleri terlemeye başladı.

Araba yavaş yavaş ilerleyerek, neonun titrek ışığıyla aydınlanan bölgeye girdi.

Laure soluğunu tutuyordu.

Oradaydı, bara yaslanmış ayakta duruyordu. Sırtı kapıya dönüktü. Bu boş kafede yapayalnız görünüyordu. Laure arabasını biraz uzağa, aydınlık bölgenin dışına park etti.

François yoktu, Marie'nin daveti iptal edilmişti.

Onu bekleyen kimse yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Bu akşam o da yalnızdı.

Ve hiçbir işi yoktu.

Hemen dönüp arkadaki giysi kolisini karıştırdı, içinden kırmızı eteği bulup çıkardı.

Etek biraz buruşuktu ama olsun, bedenine öyle güzel oturuyordu ki. Hem kalçalarını ve baldırlarını sımsıkı sardığı için kırışıklığı kısa bir süre içinde kaybolurdu.

Laure, belinden ayaklarına dek bedenini saklayan mantosunun altında, eteğini değiştirdi.

Sonra bara doğru yöneldi.

Kafenin camlı kapısına birkaç metre kala durdu.

Şimdi onu profilden görüyordu. Adam hâlâ barda duruyordu. Bir sigara yakmıştı.

Ağzından kesik kesik çıkan dumanlardan, Laure onun gülmekte olduğunu anladı.

Kaşlarını çattı, kiminle konuşuyordu?

Kapıya biraz daha yaklaştı.

Genç bir adam, sırtı kapıya dönük, tek başına bir masada oturuyordu.

Üzerinde bir anorak, açık renkli bir kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı.

Saçları kısacık kesilmişti, ensesine doğru dik olarak iniyordu.

Omuzları hafif hafif oynuyordu. O da gülmekteydi.

Laure kafeye girdi.

Kapı arkasından kapandı.

Genç adam ona doğru döndü.

Bu genç bir adam değil, genç bir kızdı.

Çok güzel ve çok gençti.

Gülmesini kesmeden, Laure'u tepeden tırnağa süzdü.

Laure gözlerini indirdi. Siyah ayakkabılar, boğazına kadar düğmeli gri manto. Kendisini çirkin ve yaşlı buldu.

Gitmesi gerekiyordu. Adam genç kızla oturur, kot pantolonu kızınkine sürtünürdü, yüzleri gittikçe birbirlerine yaklaşır ve birlikte Laure'a gülerlerdi.

Ne önemi vardı ki?

O evine dönerdi, bütün yol boyunca camını açık tutardı, adamın kokusu da uçar giderdi.

Ve onu bir daha görmezdi.

Geriledi. Buz gibi kapı sırtına değiyordu.

Gözlerini kaldırdı.

Adam hâlâ bardaydı, hareket etmemişti, ama dönmüş, onu izliyordu.

Laure adamı ilk kez böyle cepheden ve ışık altında görüyordu.

Kapıdan uzaklaştı. Gitmeyecekti. Bedenini dikleştirdi.

Gitmek söz konusu bile olamazdı. Ne yaşlı ne de çirkindi. Öyle olsaydı François onunla birlikte olmak ister miydi?

Derin bir soluk aldı, mantosunun düğmelerini açtı ve adama doğru ilerledi.

Mantonun etekleri açıldı.

Laure adamın bacaklarına, dizlerine ve kalçalarına baktığını gördü. Baksın. Laure güzel olduğunu biliyordu, François bunu ona hep söylerdi.

Yavaş yavaş ilerledi. Gözleriyle adamı izliyordu. Kendisini ona yaklaştıran her adımın keyfini çıkarıyordu.

Birden onun kokusunu duydu. Yüzünü gördüğünden beri kokusunu neredeyse unutmuştu.

Bir adım daha.

İşte gelmişti. Yanındaydı.

Birbirlerine gülümsediler.

— Bir şey içmek ister misiniz?

— Bir kahve.

Adam garsonu çağırdı.

Laure hemen bira pompasının krom yüzeyindeki yansımasına baktı. İyi görünüyordu. Bu biçimsiz yansıması bile, ne çirkin ne de yaşlıydı.

— Iki kahve lütfen.

Adam koluna dokundu.

— Gelin, oturalım.

Masayı çekti. Laure uzun sıraya oturdu, adam bir sandalye çekti. Aynı anda genç kız kalktı, bara doğru yöneldi.

Adam, Laure'un arkasındaki duvarı kaplayan aynadan onu izledi. Laure onun bakışlarını izliyordu. Kız cebinden para çıkardı. Ödeyip gidiyordu, harika...

— Tilt için bozuk para alabilir miyim?

Laure iç geçirdi.

Kız anorağını çıkarıp salonu boylu boyunca geçti.

Kazağının altında başka hiçbir şey yoktu.

Topu fırlattı, ellerini makinenin iki tarafına yerleştirip oynamaya başladı.

Adam neden konuşmuyordu?

Az önce, yalnızca birkaç dakikadır tanıdığı şu kızla gülüyordu.

Laure'la ise hiçbir şey konuşmuyordu...

Arabada uzun bir süre yan yana kalmışlardı ve adam ona hiçbir şey dememişti. Ondan sıkılıyordu.

Ve şimdi de sabırla gitmesini bekliyordu.

Kendisi kaybolur kaybolmaz, genç kıza yaklaşacaktı, o kadar yakınına sokulacaktı ki, kız tilt oynarken iaer kıpırdandığında onun bedenine değecekti:

Garson kahveleri getirdi.

Laure kahvesini aldı, şeker koymadı. Zaman kaybetmeye gerek yoktu, içmeye başladı, ama az kalsın hepsini tükürüyordu. Dili yanmıştı

— Deli misiniz? Kahve çok sıcak.

— Hı hı...

Canı yanıyordu.

— Gösterin bakayım.

Laure başını salladı.

— Tamam geçti.

Adam eğildi.

— Aceleniz mi var? Hemen gitmeniz mi gerekiyor?

Kara gözler, kara kaşlar ve bu koku...

— Hayır.

— O zaman yavaş olun. Daha çok vaktimiz var.

Sandalyesini itip kalktı.

Bardan bir bardak soğuk su istedi.

"Daha çok vaktimiz var." Adam Laure'un gitmesini istemiyordu.

Ve genç kızla ilgilenmiyordu.

Zaten kız da o kadar güzel değildi. Göğüsleri çok küçüktü. Zayıftı. François'in hoşuna gitmezdi.

Adam elinde bir bardak buzlu suyla geri döndü.

Yalnızca tilt makinesinin sesi duyuluyordu, makineli tüfek ve patlama seslerinin elektronik gürültüleri...

Laure söyleyecek bir şeyler aradı, ama vazgeçti.

Kendisini zorlaması bir işe yaramazdı. O sıkılmıyordu, madem öyle adam neden sıkılsındı ki?

Adam deri ceketini çıkardı, Laure hafifçe gülümsedi.

Çok zamanları vardı.

Adam bir sigara yaktı. Dudaklarıyla filtreyi sıkmıyordu, yalnızca sigarayı ağzında tutacak kadar bastırıyordu.

Laure, adamın dudağının üstünde, sağ tarafta küçük bir nikotin lekesi gördü. Tadı acımsı olmalıydı.

Çektiği her nefeste, sigaradan kül parçacıkları kopuyor, havada uçuşup siyah kazağın üstünde açık renk, küçücük lekeler oluşturuyorlardı.

Birden Laure derin bir soluk aldı. Yanaklarını şişirip soluğunu adama doğru üfledi. Küller havalanıp kayboldular. Laure bir an öylece kaldı. Adama bakmaya cesaret edemiyordu.

Ona ne olmuştu böyle?

O anda adamın güldüğünü duydu. Gözlerini yukarı kaldırdı.

Adam gülüyordu.

Laure birden boş dairesini, François'in kongresini, Marie'nin akşam yemeğini ve dışarıdaki soğuğu düşündü ve kendisini bu ışıklı kafede, tanımadığı bir adamın karşısında otururken gördü. Adam güldüğü halde kendisine yalnızca gülümsüyor gibi geliyordu.

Laure da gülmeye başladı.

Makineli tüfek gürültüleri sustu. Kız oyuna ara vermişti. Bir an onları izledi.

Belki de adamın Laure'la birlikteyken, kendisiyle olduğundan daha fazla güldüğünü fark etmişti. Omuzlarını silkti ve oyununa devam etti.

Patlamalar tekrar duyuldu.

Adam gülmüyordu artık. Laure'a bakıyordu.

Laure yavaş yavaş sakinleşti. Kızardığını fark edip gözlerini yere eğdi. Terlemeye başlamıştı, ama mantosunu çıkarmaya cesaret edemiyordu. En azından o böyle bakarken çıkaramayacaktı.

Bardağını aldı, ama içinde su kalmamıştı. Bir buz parçasını ağzına aldı, dilinin ucuna, tam yandığı yere götürdü, sonra yanaklarının içinde, damağında ve dudaklarında gezdirdi.

İyi geliyordu.

Ama ağzının içi öyle sıcaktı ki, buz hemencecik eriyiverdi. Bir kere yutkundu, sonra bir kere daha... Ve işte bitmişti.

— Özür dilerim, şimdi geliyorum.

Adam kalktı ve merdivenlere doğru gitti. Tabelada 'tuvalet ve telefon' yazılıydı.

Laure mantosunu çıkardı. Kazağının altında teni nemliceydi.

Adam geri dönmüştü bile. Laure onun garsondan bozuk para istediğini duydu.

Ve adam tekrar merdivenlere doğru gitti.

Telefon edecekti.

Laure iç geçirdi.

Bu adamın yalnız biri olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Adam kafeye girer girmez bir kızla gülüşmeye başlamıştı. Kuşkusuz bir başka kız onu bir yerlerde beklemekteydi. Ve şu anda büyük bir olasılıkla, birazdan ona geleceğini söylemekteydi. Ya da kendi evine döneceğini...

İşte geri dönmüştü. Kısa bir telefondu, yalnızca birkaç sözcük söylemişti herhalde. 'Benim, geliyorum.' 'Öptüm' demeye gerek bile

yoktu, bu nasılsa hep söylenilirdi.

Laure da kalktı.

O da yalnız değildi. François'i arayacaktı. Bu saatte, onu otelin yemek salonunda bulabilirdi; François'ya onu ne kadar özlediğini ve yarını iple çektiğini söyleyecekti.

Merdivenleri inip telefon kabinine girdi.

Ahizeyi kaldırdı ve deliğe para koymaya hazırlandı.

Ama delik neredeydi? Kaşlarını çattı.

Bu telefon yalnızca kartla çalışıyordu, bozuk para kabul etmiyordu.

Laure çevresine bakındı.

O zaman adam neden para istemişti?

Laure tuvalet kapısını itti.

Lavabonun yanında otomatik bir prezervatif makinesi vardı.

Bozuk para ile çalışıyordu.

Laure orada donakaldı, kımıldamadan, küçük poşetlerin düştüğü metal boşluğa bakıyordu.

Sonunda hareket etmeye karar verdiğinde, aynada kendisini gördü.

Gülümsediğini fark etti.

Gülümseme bütün yüzüne yayılmıştı.

Yanakları ve ağzı kızarmıştı. Dudaklarının bittiği yerde şimdiye kadar fark etmediği gamzeler vardı.

Boğazı kayganlaşmıştı.

Laure kendisini tanımakta güçlük çekiyordu.

Musluğu açtı ve gözlerini aynadan ayırmadan, ellerini duvara takılı büyük sarı sabunun üzerinde yavaş yavaş gezdirdi.

Sonra duruladı. Su çok soğuktu.

Ellerini kurutma makinesinin altında kuruttuktan sonra kazağının yakasını aralayıp sıcak havanın göğsüne doğru üflemesini sağladı.

Yün kazak şişti ve Laure çok şişman biri gibi gözüktü. Gülmeye başladı.

Hadi bakalım, artık geri dönme zamanıydı.

Frédéric'in yanına gitmeliydi.

Telefonun önünden geçerken bir an duraksadı.

Hayır, François'yı aramayacaktı. Zaten o telefonla konuşmaktan hoşlanmazdı. Hem kendisine söyleyeceği önemli bir şey olmadığı halde, onu yemeğin ortasında çağırtmasından rahatsız olacaktı.

Laure merdivenleri dörder dörder çıktı.

Tilt makinesinin gürültüsü gelmiyordu. Kız gitmişti.

Frédéric ceketini giymişti.

Laure ona yaklaştı. Kasa fişi yırtıktı. Kahvelerin parası ödenmişti.

Adam ona baktı.

— Gidiyoruz.

Laure mantosunu giydi.

Garson sandalyeleri masaların üzerine yerleştirmeye başlamıştı bile.

Kafe kapanıyordu.

Onlar dışarı çıkar çıkmaz, ışıklı levha söndü.

Adam ceketinin yakasını kaldırdı.

Laure yün eldivenlerini taktı.

Frédéric onun koluna girdi.

— Yürüyelim.

Yürümeye başladılar.

Laure kolunun üzerinde Frédéric'in neredeyse bembeyaz ve soğuktan buz kesmiş elini görüyordu.

Acaba onun bakışlarını izlemiş miydi? Adamın eli yavaşça Laure'un kolu boyunca aşağı indi.

Laure bileğinde bir soğukluk hissetti.

Frédéric'in parmakları eldivenin içine süzüldü.

Yün genişliyordu, iki el için yeterli olacaktı.

İlk önce başparmak Laure'unkinin yanına süzüldü. Öbür parmaklar avucunun içinde ilerlemekteydiler.

Sonunda işaret ve yüzükparmağı, hepsi yerlerini buldular.

Laure ve Frédéric böyle ele ele, parmak parmağa yürümeye devam ettiler.

O kocaman el aralarında sallanıyordu.

Ama durup birbirlerine baktıklarında, eldiven onları rahatsız etti.

Elleri birlikte eldivenden kurtuldu.

Eldiven yere düştü, ama onlar bunu fark etmediler bile.

Öpüşmeye başladılar.

Önce dudaklar, usulcacık...

Laure gülümsedi. Evet, küçük nikotin lekesinin acımsı bir tadı vardı.

Sonra dişleri birbirine çarptı ve Laure gülümsemeyi bıraktı. Frédéric'in ağzı ne kadar sıcaktı. Laure sendeledi, Frédéric onu tuttu.

Bir şeye yaslandılar. Bir kapı? Bir duvar? Hiçbir şey görmüyorlardı, gözleri kapalıydı.

Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı, hareket edemiyorlardı. Ve öpüşüyorlardı.

Ağızları açıldıkça açılıyordu, öpüşüyorlardı, bir daha ve bir daha, daha güçlü.

Sonra Frédéric mantonun düğmelerini açmaya başladı.

Dudakları Laure'un dudaklarını bırakıp boynu boyunca aşağı doğru kaymaya başladılar.

Laure başını arkaya attı.

Elleri deri ceketi açıp Frédéric'in kazağının içine girdi, sırtına tenine doğru ilerliyordu.

Teni...

Birden çok yakınlarında bir köpek havladı.

Birbirlerinden ayrıldılar ve aralarındaki boşluk soğuk havayla doldu.

Laure ürperdi.

Sokakta olduklarını ve mevsimin kış olduğunu unutmuştu.

Tekrar yürümeye başladılar.

Uzun sürmedi. Yalnızca birkaç adım atmışlardı. Durup yeniden öpüşmeye başladılar.

Bir sokak, sonra bir başkası...

Ağızları artık birbirinden ayrılamıyordu. Laure eldivenini kaybetmişti. Ama ne önemi vardı?

Eli deri ceketin cebinde, parmakları Frédéric'in parmaklarına karışmıştı ve sıcacıktı.

Ne nereye gittiğini, ne de nerede olduğunu biliyordu. Gözleri yalnızca kendi yüzüne yaklaştıkça büyüyen, uzaklaştıkça ufalan Frédéric'in yüzünü görüyordu.

Hatta bazen Frédéric elleriyle onun başını tuttuğunda, hiçbir şey duymuyordu.

Yalnızca sırtında bir vitrinin kaygan yüzeyini ya da bir kapı tokmağını hissettiğinde durduklarını anlıyordu.

Bedenleri gittikçe yakınlaşıyordu.

Şimdi yürürken birbirlerine sarılıyorlardı. Adımları uyumlu olduğu için sendelemiyorlardı.

Birden Laure bir değişiklik hissetti.

Frédéric onu hâlâ tutuyordu, ama kolları gevşemişti, onu hâlâ öpmesine karşın dudaklarının baskısı hafiflemişti.

Bir şeye bakıyordu.

Laure yavaşça ondan sıyrıldı ve bakışlarını izledi.

Yolun karşı tarafında bir otel vardı.

Frédéric ona döndü.

Laure onun sıcacık ağzından çıkan dumanı gördü ve bu dumanı içine çekti.

Bir süre kaldırımın kenarında öylece durdular.

Laure, Frédéric'in soluğunu içine çekiyordu, bu beyaz duman gecenin soğuk havasından daha sıcaktı.

Frédéric de onun aralık dudaklarına bakıyordu.

Sonunda elleri birbirlerine kenetlendi ve uyumlu adımlarla yolun karşı tarafına geçtiler.

Otelin camlı kapısına elle yazılmış bir ilan asılmıştı ve grev süresince oda fiyatlarını düşürdüklerini haber veriyordu.

İçeri girdiklerinde Frédéric, Laure'un önüne geçti.

Giriş çok dardı.

İçeride hiç kimse görünmüyordu.

Frédéric kuvvetlice öksürdü.

Laure anahtarların bulunduğu bölmeye bir göz attı. Bütün anahtarlar yerlerindeydi. Daha iyi. Belki de otelin tek müşterisi onlar olacaklardı.

Küçük bir kapı açıldı ve çok zayıf, genç bir adam göründü.

Resepsiyon bölmesinin arkasındaki dar boşluğa süzüldü. Frédéric ona bir odaları olup olmadığını sorduğunda iç geçirdi.

— İsterseniz hepsini alabilirsiniz. Otel bomboş.

Kapıdaki kâğıdı işaret etti.

— Bunu grev yüzünden evine dönemeyen insanlar için koyduk, ama işe yaramadı. Hiç kimse gelmedi.

Bir anahtar seçip tezgâhın üzerine koydu.

— Eğer peşin öderseniz sevinirim.

Laure çantasını açmaya davrandı, ama Frédéric onu engelledi.

— Bırak.

Frédéric ödeyip anahtarı aldı.

Genç adam parayı cebine attı.

— Birinci kat. Duş ve tuvaleti görürsünüz, kapıda yazılı.

Adam onlara iyi geceler dileyip kayboldu.

Şimdi yalnızdılar.

Frédéric önde, Laure arkada, yukarı çıktılar.

Merdivenler o kadar dardı ki, çıkarken dirsekleri, daha önce başka kolların ve dirseklerin sürtünmesinden kalan kara izleri izleyerek, duvara sürtünüyordu.

Frédéric tırabzanı kavradığında, Laure'un parmaklarının altındaki tahta titredi.

Frédéric basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

Laure onun ayakkabılarının kalın tabanlarını görebiliyordu.

Kotunun paçalarından ipler sarkıyordu.

Laure durdu. Frédéric. Bu isim ona yakışıyordu. Yüksek sesle söyledi.

— Frédéric

Frédéric durdu ve ona baktı.

Laure gözlerini ona doğru kaldırdı.

Cilası gitmiş cam fanuslar beyaz bir ışık saçıyordu.

Frédéric birkaç basamak aşağı indi.

Laure ona doğru birkaç basamak çıktı.

Karşılıklı duruyorlardı artık.

Laure ona gülümsedi.

Kendini göremediği halde daha önce hiç bu şekilde gülümsemediğini biliyordu.

Birinci kata vardıklarında, anahtarı Frédéric'ten aldı ve dar koridora ilk önce o girdi.

Çevre, limon aromalı deterjan kokuyordu.

Genç adam onlara tuvalet ve duşlara en yakın odayı vermişti.

Kapı açıktı.

Laure ışığı yaktı. Yine beyaz bir fanus. Işığı hemen söndürdü. Başucu lambası yeterli olacaktı.

Frédéric panjurları kapattı ve elektrikli radyatörü çalıştırdı. Odayı hemen yanık toz kokusu sarıverdi.

Laure kapıyı kilitledi.

Tamam, artık evlerindeydiler.

Kımıldamadan, gülümsemeden birbirlerine bakıyorlardı.

Hiçbir gürültü yoktu.

Otel bomboş, sokak ıssızdı.

Her şey sessizliğe bürünmüştü.

Laure çevreyi dinledi. Hiçbir şey duyamadı, Frédéric'in soluğunu bile...

Frédéric ona yaklaşıp kucakladı.

Ve gürültüler tekrar başladı, bir sürü gürültü...

Deri ceketin hışırtısı, Frédéric'in ellerinin arasındaki saçlarının hışırtısı ve onu kulağından öptüğü zaman çıkan o garip ses...

Kendilerini yatağa bıraktılar.

Sonra küçük bir kâğıdın yırtılışı ve hemen ardından ikisinin birbirine karışan solukları, önce ayrı ayrı sonra karmakarışık ve gittikçe daha hızlı...

Laure birden tanımadığı sesler işitmeye başladı.

Oysa bu sesler kendi boğazından çıkıyordu.

Kendini tutmaya çalıştıysa da beceremedi.

Elini dudaklarına götürüp ağzını kapmak istedi, ama Frédéric'in kalçalarını tutan ellerine söz geçiremedi.

Frédéric onu öpmeye başladı, sesler ağızlarının içinde yankılanıyordu, daha sonra bütün bedenleri yankılanmaya başladı ve Laure hiçbir şey düşünemez oldu.

Gözlerini açtı.

Neden bu kadar karanlıktı?

Terlemişti, hava almak istiyordu. Burada boğuluyordu. Birden gülmeye başladı.

Başı Frédéric'in ceketinin altında kalmıştı ve yüzü siyah kazağa gömülüydü, bu yüzden soluk alamıyor ve hiçbir şey göremiyordu.

Bunlardan kurtuldu.

Başucu lambasının ışığı gözlerini kamaştırdı. Laure yeniden kapadı gözlerini.

Frédéric beklediğinden daha hafifti.

Laure kollarını, bacaklarını oynatabiliyordu, Frédéric onu ezmiyordu.

O kadar hafifti ki, Laure onun ağırlığını değil yalnızca sıcaklığını hissediyordu.

Biraz daha hareket etti. Frédéric soluk aldı ve onun sırtını okşadı.

Sırtını mı? Laure gözlerini açtı ve kendisinin Frédéric'in üzerinde yattığını, onu bütün ağırlığıyla ezdiğini fark etti.

Doğrulmak istedi, ama Frédéric onu tuttu.

Kır saçlarının köklerinde ve alnında ter vardı. Laure, parmaklarının ucuyla teri sildi ve serinlemesi için hafifçe üfledi.

Kendisi de terliyordu.

Giysilerini çıkarmamışlardı.

Laure'un mantosu Frédéric'in altında kalmıştı ve sol kolunu kurtaramıyordu. Eteğiyse belinin çevresine toplanmıştı.

Laure, Frédéric'ten biraz uzaklaşıp mantosunu çıkardı. Sonra yatağın üzerinde ayağa kalkıp eteğini çıkardı, sonunda da kazağını ve sutyenini...

Frédéric onu seyrediyordu.

Laure bir süre öylece durup onun kendisini seyretmesine izin verdi.

Birden Frédéric işaretparmağını Laure'un karnına doğru uzattı.

Göbek deliğinin hemen yanında, deri ceketin büyük düğmelerinden biri teninde iz bırakmıştı. O kadar belirgindi ki, düğmeyi tutan ipliğin izi bile seçiliyordu. Bir çarpı işaretine benziyordu.

Laure kendini yatağa bıraktı ve Frédéric dudaklarını bu yusyuvarlak izin üzerine bastırdı.

Sonra pantolonunu düzeltip odadan çıktı.

Laure çevresine bakındı.

Çıplak duvarlar, duvardaki bir çengele asılı iki demir askı, bir başucu komodini, hepsi bu.

Gerindi. Çarşaflar temizdi, çamaşır suyu kokuyorlardı. Radyatör odayı ısıtıyordu.

Başka bir şeye ihtiyaçları yoktu.

Su borularından sesler geldi.

Kaşlarını çattı, Frédéric'in duş almasını istemiyordu, kokusunun kaybolmasını istemiyordu.

Uf! Neyse ki bu yalnızca akan bir musluğun sesiydi.

Birden yatak örtüsünün üstünde kahverengi lekeler gördü. Bunlar sigara yanıklarıydı.

Odada kül tablası yoktu.

Sıçrayıp yataktan kalktı, üzerine mantosunu alıp odadan çıktı.

Koridorun ışığını yaktı.

Odaların kapıları aralıktı.

Laure ilk girdiği odada bir kül tablası buldu, ama öbür odaları da birer birer gezdi.

Katta altı oda vardı. Hepsi kendi odalarının aynısıydı, ama ona daha boş, soğuk ve karanlık geldiler.

Ürperdi. Çıplak ayaklarının altındaki halıfleks çok soğuktu.

Tam Frédéric banyodan çıkarken o da koridora çıktı.

Frédéric su içmişti. Ağzı o kadar serin ve nemliydi ki Laure da susuzluğunu giderdi sanki.

Bu arada elindeki kül tablasını yere düşürdü.

Frédéric onu almak için yere eğildi, doğrulurken saçları Laure'un bacaklarına sürtündü.

Laure ürperdi.

Birlikte odalarına girdiler.

Frédéric kazağını çıkardı, kafası bir an siyah yünün altında kayboldu, hemen ardından saçları karmakarışık bir halde tekrar belirdi.

Perçemlerinin bir kısmı dağınık bir şekilde alnına düşmüştü, bir kısmı da başının üstünde diken dikendi.

Laure ona yaklaştı.

Bir omuz hareketiyle mantosunu attı.

Şimdi çıplaktı.

Frédéric ona sarılmak istedi, Laure onu usulca itip yatağa uzanmasını sağladı.

Sonra kemerini ve pantolonunun düğmelerini de açarak onu soydu.

Frédéric bir kez daha ona doğru bir hamle yaptıysa da Laure başını salladı.

— Hayır, bana bırak.

Laure onu bileklerinden tutup hareketsiz bıraktı.

Frédéric gözlerini kapadı.

Laure kıpırdamıyordu. Frédéric'in yüzü, bedeni... Nereden başlayacaktı?

Frédéric soluğunu tutuyordu. Göğsü neredeyse kıpırtısızdı. Ama Laure, parmaklarının altında onun hızla atan nabzını hissedebiliyordu.

Bekliyordu.

Laure onun bileğine, hızla atan bu damara doğru eğildi, Frédéric'in elinin açılıp parmaklarının gerildiğini gördü.

Avucunun içine doğru ilerledi, elinin içindeki her çizgiyi izliyordu, sonra parmaklarının boğumlarına doğru çıktı, birleştikleri kıvrımlarda

oyalanıyordu ve tırnakların düz yüzeylerine, daha sonra da biraz keskin olan kenarlarına vardı.

İşaret ve ortaparmaklarında nikotin lezzeti vardı, öbürleri sabun kokuyordu. Başparmağının üzerinde şöyle bir gezindi ve hafifçe ısırdı. Frédéric'in bütün bedeni ürperdi. Parmakları oynamaya başladı. Laure'un dudakları arasında gidip geliyor, dişlerine dokunuyor, Laure'un ağzı gitgide açıldıkça da yanaklarının içlerini ve damağını okşuyorlardı.

Laure iç geçirdi.

Frédéric elini çekti.

Laure kendini ona bıraktı.

Kokusu, teni...

Frédéric artık soluk soluğaydı. Laure doğruldu, yüzü şimdi tam karnının üstündeydi. Her soluk alıp verişte yanağını okşayan bu karnın tam üstünde...

Bir süre öylece durup bu okşamanın keyfini çıkardı. Karnın gelip yanağına değmesini beklemek...

Sonra başını oraya yasladı.

Göbek deliği tuzluydu.

Frédéric bir an ürperdi.

Laure dudaklarında kasıkların kadifemsi yumuşaklığını ve hemen arkasından ağzında prezervatifin pürüzsüz kayganlığını hissetti.

Frédéric'in soluğu sıklaştı.

Beli yukarı kalkıyordu.

Tüm bedeni titriyordu ve Laure onun inlediğini duydu.

Gözlerini kapadı, dudakları gittikçe daha hızlı kayıyor, dili perendeler atıyordu, boğazının sonu yoktu sanki.

Ve ansızın, Frédéric'in ağzına boşaldığını ve kendisinin de hepsini yuttuğunu sandı. Hepsini...

Ancak bir süre sonra, her ikisi de düzenli soluk alıp vermeye başladıklarında, ağzında yalnızca hafif bir kauçuk tadı olduğunun farkına vardı.

Kendisini arkaüstü yatağa bıraktı.

Şimdi Frédéric'in ayakucunda yatıyordu.

Yanağını onun ayağına dayadı. Küçükparmağı su toplamıştı. Grev yüzünden çok yürümüş olmalıydı.

Laure gülümsedi. Acaba şu küçükparmak su toplamamış olsaydı, onun arabasına biner miydi?

Parmağını üzerinde gezdirdi. Yarın ya da birkaç gün sonra buradan berrak, deniz suyu tadında bir sıvı çıkacaktı.

Laure içini çekti. Yarın, öbür gün... Bunları düşünemiyordu bile. Burada öyle rahattı ki...

Frédéric bir sigara yakmıştı ve sarı tütünün kokusu yavaş yavaş odayı dolduruyordu. Göğsünün üzerine koyduğu kül tablası o kadar düzenli bir tempoda inip kalkıyordu ki, Laure ona bakarken gözlerinin kapandığını hissetti.

Her şey sakin ve sessizdi.

Ve yanağına dayalı şu sıcacık ayak, hâlâ büyük deri ayakkabıların kokusunu taşıyordu.

Frédéric sigarasını söndürdü, kül tablasını yatağın başucundaki sehpaya koydu ve bir daha kıpırdamadı.

Uyuyordu.

Laure'un da uykusu vardı.

Birbirlerine sokulup uyuyacaklar ve yarın birlikte uyanacaklardı.

Laure birden gözlerini açtı.

Uyumaması gerekiyordu, yoksa yarın çok çabuk gelirdi.

Kalktı.

Mantosunu almadı. Neden örtünecekti ki? Otelde kimse yoktu.

Sessizce odadan çıktı.

Musluğun suyu akmaya başladığında, Laure dilinin damağına yapıştığını fark etti.

Doyasıya içip yüzünü ve boynunu ıslattı.

Uykusu kaçmıştı.

Aynada kendisine baktı. Neden saçları böyle diken dikendi?

Sonra onları arabada nasıl kuruttuğunu hatırladı.

Bir de bu halde Marieler'e yemeğe gitmeyi düşünmüştü...

Marie. Eski günlerde olsalar hemen ona telefon açıp Frédéric'i anlatmayı isterdi, hem de her şeyi.

Ama artık istemiyordu.

Omuz silkti. Telefonun yanında çocukların gürültüsünü duyar gibi oldu ve Frédéric yerine Bernard'ı, tanımadığı bir kadının arabasına binip geceyi

o kadınla geçirdiğini hayal etse Marie'nin nasıl birden sus pus kesileceğini düşündü.

Laure ne Marie'ye ne de başka birine Frédéric'den söz etmeyecekti.

Yalnızdı.

Birden teninden süzülen su damlaları çok soğuk geldi.

Bir havlu aradı. Yalnızca bir tane vardı, o da biraz nemliceydi.

Acaba bu Frédéric'in kullandığı mıydı?

Laure kokladı. Evet.

Yüzünü havluya bastırdı, sonra yavaşça boynuna ve göğüslerine doğru kaydırdı. Daha fazla...

Havlu biraz sertçeydi. Ama güzeldi. Laure gülümsedi.

Elinin ayasını duvara dayadı. Frédéric orada, karşı taraftaydı. Uyuyordu. Birazdan gidip yanına uzanacaktı. Sonra onu alnından ya da gözkapaklarından öpecek, o da uyanacaktı.

Yarına daha çok vardı.

Banyodan çıktı.

Frédéric uyumuyordu, yatağın kenarına oturmuştu.

Laure yaklaştı. Frédéric kollarmi ona dolayıp başını karnına dayadı.

Laure ellerini onun gri saçlarına, saçlarını ayıran ince, soluk, kısa tüylü çizgiye koydu.

Bir süre böylece hareketsiz kaldılar.

Birden Laure'un midesi guruldadı. Ondan uzaklaşmak istedi, gurultuyu duymasını istemiyordu, ama Frédéric onu alıkoydu ve daha sıkı sarıldı.

Laure artık kıpırdamak istemiyordu.

Frédéric kendi bedenini onunkine bastırıyordu. Laure, teninin üzerinde Frédéric'in kulağının tam şeklini, kapalı gözkapaklarının en ufak bir titreşimini hissedebiliyordu.

Frédéric onun bedeninin seslerini dinliyordu, her şeyi duyuyordu.

Onu gittikçe daha sıkı sarıyordu.

Keşke hep böyle kalsa, onu hiç bırakmasaydı.

Şimdi sanki Frédéric'in bütün yüzü tenine işleniyormuş gibiydi.

Sonunda Frédéric doğruldu ve kolları çözüldü.

Laure'un karnının üzerine gürültülü bir öpücük kondurup ayağa kalktı:

— Gel, yemeğe gidelim, karnım aç.

Laure dün akşam François'yla yediği yemekten beri ağzına lokma koymamıştı.

Dün akşamki yemek şimdi çok uzak geliyordu.

O da çok açtı.

Frédéric ikisinin giysilerini toplayıp yatağın üzerine koydu, Laure'unkileri bir tarafa, kendininkileri öbür tarafa...

Giyindiler.

Manto, deri ceket, çıkmak için hazırdılar.

Tam odadan çıkmak üzerelerken Laure çevresine bakındı.

Yatak neredeyse hiç bozulmamıştı, içine girip yatmamışlardı.

Hiçbir iz yoktu.

Geriye kalan hiçbir şey.

Oda boştu.

Laure içini çekti.

Yalnızca giysileri ve çantası vardı. Geri döndüklerinde orada bulmak için bırakabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Geri döneceklerdi, bundan emindi.

Restoranda yemek yiyeceklerdi, bacakları masanın altında birbirine değecekti, her lokma arasında öpüşeceklerdi ve sonunda buraya, kendi odalarına döneceklerdi.

Yastıklara, yatak örtüsüne Frédéric'in kokusu sinmiş olacaktı ve kül tablası işte orada duruyordu.

Boş da olsa, bu oda onlarındı.

Laure kapıyı iki kez kilitledi, anahtarı bir an elinde tuttuktan sonra çantasına koydu.

Frédéric onu bekliyordu.

Basamakları koşar adım indiler. Nasıl olsa istedikleri gibi gürültü yapabilirlerdi, otelde kimse yoktu.

Tam kapıdan çıkacakları anda, genç adam resepsiyonun arkasında belirdi. Frédéric'e sarı bir kâğıt uzattı.

— Kapının kodu. Size vermeyi unutmuştum. Bu olmazsa giremezsiniz.

Frédéric kâğıdı özenle katlayıp kotunun cebine koydu.

Çıktılar. Frédéric, Laure'un koluna girip onu sağa doğru yöneltti.

Hızlı yürüyorlardı. Laure arkaya baktı. Otel geride kalmıştı bile. Frédéric'e sokuldu. Anahtar kendisinde, kod ondaydı. Geri döneceklerdi.

Hava soğumuştu, ama Laure mantosunun önünü iliklemedi.

Bedeninin ortasında Frédéric'in yüzünün sıcak izi oldukça üşümeyecekti.

Geniş bir caddeye çıktılar.

Işıklı panoların hiçbiri yanmıyordu. Her yer kapalıydı.

Frédéric, Laure'un kolunu bırakıp bir sigara yaktı.

Parmaklarındaki, dudaklarındaki nikotin...

Yemek yemeyeceklerdi. Hem ne önemi vardı ki? Şimdi otele döneceklerdi.

Biraz daha yürüdüler. Yine her yer kapalıydı.

Frédéric birden durduğunda, Laure geri dönmeye hazırlanıyordu.

— Bak şuradaki ışığa. Sanırım orası bir lokanta.

Laure onu izledi. Frédéric neredeyse koşuyordu.

Burası bir pizzacıydı ve açıktı.

Garson onları bir masaya oturtup mönüyü getirdi.

— Çabuk seçmenizi rica edeceğim çünkü aşçı birazdan gidecek. Genelde cumaları daha geç kapatırız ama bugün grev yüzünden pek müşterimiz yok. Zaten normal, insanlar bir kez evlerine girdiler mi, bir daha çıkmak istemiyorlar.

Frédéric mönüyü alıp Laure'un da okuyabileceği şekilde masanın ortasına koydu.

Sonra ceketinin ceplerini karıştırıp bir gözlük çıkardı ve taktı. Gözlük ona yakışıyordu. Metal çerçevesi siyahtı. Kaşları, kirpikleri, gözleri gibi siyah. Sapı, ince bir çizgi halinde şakağından geçiyor, hafifçe saçlarını kaldırıp kulağının arkasında, derinin o yumuşacık olduğu yerde kayboluyordu.

François gözlük takmıyordu. İhtiyacı yoktu, henüz çok gençti.

Garson bekliyordu. Frédéric mönüyü bıraktı, Laure mönüye bakmamıştı bile. Onun sipariş ettiğinden istedi. Soğuk yiyecekler ve pizza.

Frédéric şarap ısmarladı.

— İçer misin?

— Evet.

Frédéric sandalyesini masaya yaklaştırdı, dizleri Laure'unkilerle buluştu. Ona gülümsedi. Gözlüklerinin üzerinden gözleri kırıştı. Sonra masaya doğru eğildi. Laure da onu izledi. Laure'un nefesi gözlüğün camlarını buğulandırdı.

Aralarına bir soğuk hava dalgası girdiğinde yüzleri tam birbirine dokunmak üzereydi. İkisi de doğruldular.

Lokantaya yeni bir çift gelmişti.

Kadının üzerinde bir tayyör vardı, adamsa takım elbiseliydi. Her ikisi de aynı tip tenis ayakkabıları giymişlerdi. Yorgun görünüyorlardı. Çok yürümüş olmalıydılar. Garson onları yandaki masaya yerleştirdi.

Neden bu kadar yakına oturtmuştu sanki, dükkân bomboştu.

Kadın kendini koltuğa bırakıp artık dayanamayacağını fısıldadı. Garson ona mönüyü uzattı. Başını salladı, aç değildi, hiçbir şey istemiyordu, yalnızca oturmak istiyordu. Büyük bir olasılıkla kocası olan adam omuz silkti. Kendisi için sipariş verdi ve garson uzaklaştı.

Frédéric ve Laure bakıştılar.

Birlikte kalktılar.

Frédéric sandalyeyi çekti, Laure masayı itti.

Garsona yer değiştirdiklerini işaret edip salonun öbür tarafına geçtiler.

Burada yalnızdılar.

Frédéric gözlüğünü çıkardı. Laure'un ensesinden tutup kendisine doğru çekti ve onu öptü.

Garson şarap ve ekmek getirdiğinde durdular.

Frédéric bardakları doldurdu ve kendininkini havaya kaldırdı.

Şaraplarını aynı anda içtiler.

Laure'un kolları havada kaldı.

Susamıştı ve Frédéric ile içecekti. Açtı ve onunla yemek yiyecekti. Sonra birlikte otele döneceklerdi.

Aşçı iki pizzayı aynı anda fırına veriyordu, onlarınkini. Garson geri gelip paylaşacakları soğuk yiyeceklerle dolu tabağı ortaya koydu.

Laure bardağı ağzına götürdü.

Aynı şarabı içiyorlardı, aynı yemeği yiyeceklerdi, ağızlarında aynı tat olacaktı.

Frédéric çatal bıçağını aldı.

Laure tabağını ona uzattı.

— Hepsinden istiyorum.

Frédéric hepsinden biraz verdi, sonra kendine de servis yaptı.

Dilindeki, damağındaki bu yumuşacık, hoş lezzet... Laure daha önce közlenmiş biberin dış dokusuna hiç dikkat etmemişti. Bu doku yanağın içine benziyordu. Laure her lokmanın keyfini çıkarıyordu. En küçük

lokmaları bile ağzında iyice bekletiyordu, sonra bunlar yavaşça boğazından aşağı kayıyorlardı. Çok güzeldi.

Laure, salonun öbür tarafından gelen büyük bir gürültüyle yerinden sıçradı. Çatalını bıraktı. Frédéric arkasına döndü.

Kadın bir sandalyeyi iterek yerinden kalkmıştı.

Hızla kapıya ulaştı.

Yanlarından geçerken başlarını eğdiler.

Spor ayakkabılar yerde gıcırdıyordu. Sonra sesler kesildi, kadın tuvalete gitmişti.

Laure kadının kocasının yalnızca sırtını görüyordu. Dirseklerinin oynamasından sakin sakin yemek yediği anlaşılıyordu.

Frédéric ve Laure soğuk yemekleri yiyip bütün şarabı bitirdiler.

Kadın hâlâ tuvaletten çıkmamıştı.

Frédéric kalktı.

— Belki de başına bir şey geldi, gidip bir bakayım.

Öbür tarafta adam yerinden bile kıpırdamamıştı.

Laure garsona bir şişe şarap daha ısmarladı.

Garson şişeyi getirip masayı topladı.

Neden Frédéric geri gelmiyordu?

Tuvaletin kapısı açıldı. Bu Frédéric'ti. Yerine oturdu.

— Her şey yolunda.

Gülümsedi.

— Ne yapıyordu biliyor musun? Lavaboda ayaklarını yıkıyordu. Saatlerce yürümüş.

Arkasından kadın da çıktı.

— "Gırç, gırç." Laure kadının uzaklaşmasını seyretti. Yürüyüşü daha bir hafiflemiş gibiydi. Hiçbir yere çarpmadan koltuğa kadar gitti. Garsonu çağırıp kocasının tabağını işaret etti. Şimdi acıkmıştı ve gülümsüyordu. Güzel görünüyordu.

Laure, Frédéric'i izliyordu. Bir sigara yakıp bardakları doldurdu.

Lavaboda ayak banyosu. Kadın eteğini kaldırıp külotlu çoraplarını çıkarmış olmalıydı. Acaba Frédéric onu öyle çıplak bacakla mı yakalamıştı? Hem de yanında kalıp onunla konuşmuş, ona bakmıştı. Kadın bir ayağı yerde, bir ayağı lavabonun içinde, dengede durmaya çalışırken, herhalde düşmemek için Frédéric'e tutunmuştu.

Laure ürperdi.

Frédéric onun elini kendi eline alıp sıktı.

— Buz gibisin. Ceketimi ister misin?

— Hayır teşekkürler.

Ne ceket ne de başka bir şey istiyordu.

Laure elini çekti.

Biraz şarap içip derin bir soluk aldı.

Kararını vermişti. Yemekten sonra hemen gidecekti.

Kendi evine dönecekti. Frédéric o kadınla gidebilir ya da kafedeki kızı bulabilir, hatta başka bir kadınla birlikte olabilirdi. Umurunda değildi. Nasılsa onu bir daha görmeyecekti.

— Bembeyaz oldun. Ne var?

— Hiçbir şey.

Ona doğru eğildi.

Hayır, ona dokunmayacaktı. Her şey bitmişti. Laure geri çekildi. Aralarında masa vardı, daha fazla yaklaşamazdı, oysa Laure devamlı büyüyen siyah gözler görüyordu. Ondan uzaklaştığını hissediyordu ama o uzaklaşmıyordu. Tam tersine, oracıktaydı, hemen yanı başında. Gözleri kocamandı.

O anda Laure onun kıpırdamadığını fark etti, yüzünü ona doğru uzatan kendisiydi, onun kokusuna, dudaklarına doğru...

Parmaklarını Frédéric'in açık avuçlarına koydu ve elleri yavaşça siyah kazağın kollarının içine doğru süzüldü.

Damarların ince çıkıntısı, dirsek çukuru, kabarık pazuların başlangıcı, parmakları her şeyi algılıyordu.

Laure gözlerini kapattı.

Frédéric'in ağzı biberlerden çok daha lezzetli ve yumuşacıktı.

Bir öksürük. Sıcak hamur kokusu.

Doğruldular.

Her iki elinde birer pizza olan garson onları bekliyordu.

— Özür dilerim. Dikkat edin, çok sıcak. Afiyet olsun.

Garson kaybolur kaybolmaz, Frédéric, Laure'un yanağını okşadı.

— Daha iyi görünüyorsun.

— Çok daha iyiyim.

Kadın, orada tabağındakilerle ilgileniyordu.

Yine çok yorgun görünüyordu.

Laure neredeyse onun yüzünden gidecekti az önce.

Başını yana eğerek, Frédéric’in elini yanağıyla omzu arasında sıkıştırdı.

Gitmek, artık bu fikri düşünemiyordu bile...

Birden kendisini, Frédéric ile birlikte kendi evinde düşledi. Onun giysilerine de yetecek sayıda askısı vardır ve Laure’un bütün giysilerine onun kokusu siner.

Banyodaki camdan rafı paylaşırlar. Frédéric’in parfümü, tıraş köpüğü, tıraş losyonu, her şeyi, deodorantı, mumlu kokusu, şişedeki parfümü hepsi aynı markadır, hepsinin üzerinde aynı etiket vardır...

Frédéric elini yavaşça çekip yemeğe başladı. Masanın altında bacakları birbirine değiyordu.

Laure gözlerini tabağına eğdi.

Pizzası tam ortasındaki yatay duran ançüezle ona gülümsüyor gibiydi.

Kendi evinde kalacaktı, bu herhalde mümkün olabilirdi, henüz kiralamak için kimse görmeye gelmemişti.

Raflarını tekrar kuracak, kartonları tek tek açacaktı, her aleti yerli yerine kuracak ve telefonunu açtıracaktı. Her şey yine eski haline dönecekti. Daire çok mu küçüktü? Daha iyiydi. Her dakika birbirlerinin yanında olurlardı. Frédéric nerede olursa olsun, onun her adımını, hatta çakmağının yanışını bile duyabilirdi.

Laure kaşlarını çattı. Frédéric çok sigara içiyordu. Büyük olasılıkla altı kat çıkmaya kolay kolay alışamazdı.

— Yemiyor musun?

Frédéric pizzasının yarısını bitirmişti bile, oysa Laure kendisininkine başlamamıştı.

Çatalını bıçağını aldı.

Ançüezi ortasından kesmemeye özen gösterdi.

Pizza çok güzeldi, zaten kötü olsa bile, Laure bunun farkına varacak durumda değildi. Bu akşam ona her şey çok güzel görünüyordu.

Frédéric yemeğini ondan önce bitirdi. Bir sigara yaktı.

Sigarasını içerken bir yandan da Laure’u izliyordu. Onun yiyip içmesini seyrediyordu; gözleri, pizzayı süsleyen zeytinler kadar siyah ve parlaktı.

Sonunda çatalını bıçağını bırakan Laure, başını arkaya atıp şarabı son damlasına kadar kafasına dikti.

Bitirmişti.

Frédéric hâlâ onu izliyordu.

Birden, sigarasını söndürüp Laure'u bileğinden yakaladı.

— Gel.

Kalktı, Laure da peşinden...

Tuvalete girdiler. Kapı kapanır kapanmaz, Laure'u duvara doğru itti. Laure'un yalnızca demin ayaklarını yıkayan kadının yere sıçrattığı su damlalarını görecek kadar zamanı oldu. Frédéric'in elleri bacaklarında, kalçalarında gezinmeye başlamıştı bile... Frédéric, Laure'un eteğini yukarı kaldırdı, külotlu çorabını indirirken, Laure'un tek düşünebildiği onun pantolonunun düğmelerini açmaktı.

Eğer birlikte yaşarlarsa, Frédéric'in prezervatife ihtiyacı kalmayacaktı.

Laure yüksek sesle inledi.

- Şişşşşt!

Frédéric dudaklarından öpüp onu susturdu.

Laure'un başı dönüyordu.

Birden yer, ayaklarının altından kayıverdi. Yer neredeydi? Frédéric'e tutundu. O da bütün bedeniyle Laure'u duvara dayadı. Yer orada, sırtının arkasındaydı, çıplak beli soğuk fayanslara dayalıydı.

O farkına varmadan yere uzanmış olmalıydılar.

Frédéric'in dudakları, dili, onun boynunda, göğüslerinde geziniyordu. Bağıracaktı, kendini tutamıyordu. Yüzünü siyah dik yakaya gömdü ve ağzını Frédéric'in omzuna bastırdı.

Soluğu yavaş yavaş düzeldi.

Hiç gürültü yapmamıştı, emindi.

Frédéric ondan biraz uzaklaştı. Neredeyse düşüyordu.

Ayaktaydılar. Yere uzanmamışlardı.

Sırtındaki fayanslar, duvardı.

Öksürdü. Boğazını gıdıklayan bir şey vardı.

Bunlar Frédéric'in kazağının tüyleriydi.

Biraz su içti.

Her ikisi de giysilerini düzelttiler.

İkisi de aynı anda başlarını kaldırıp kendilerini aynada gördüler.

Laure ve Frédéric, Frédéric ve Laure.

Gülüşleri aynada yansıdı.

Tuvaletten ilk Frédéric çıktı.

Laure bir süre yalnız kaldı. Yanakları al al olmuş, dudakları şişmişti. Ortalığa böyle çıkamazdı.

Yüzüne biraz su çarptı. Ama sonuçta bir değişiklik olmadı.

Salona döndüğünde, garson, kadın ve öbür müşteriler kendisini izliyor gibi geldi ona.

Doğruldu. Ne önemi vardı ki? Bu insanları, bu semti tanımıyordu. Baksınlar, nasılsa onu bir daha görmeyeceklerdi.

Frédéric'in karşısına oturdu.

Garson mönüyü getirdi, Laure, elinde olmadan, onun bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini yere dikti.

Frédéric bu kez gözlüklerini takmadı. Mönüyü kaldırıp uzakta tutmakla yetindi. Zaten tatlı istemiyordu.

İki kahve ısmarladılar.

Lokanta boştu. Müşteriler gitmişlerdi, kalanlarsa, mantolarını giyip yakalarını kaldırıyorlardı.

Yalnızca tenis ayakkabılı çift kalmıştı.

Laure birden üşüdü. Kuşkusuz, kapının birçok kez açılıp kapanmasından dolayı içerisi soğumuştu.

Kahve makinesinin boğuk sesi duyuldu. Kahveleri geldi. Sıcacık, küçük fincanı avuçlarının içine aldı.

Bozuk paraların bir tabaktaki şıngırtısı duyuldu.

Adam ve kadın kalkmışlardı, gidiyorlardı.

Frédéric ve Laure son müşterilerdi.

Garson salonu temizlemeye başlamıştı.

Birazdan, süpürge yan masanın ayaklarına çarpmaya başlayınca kalkmaları gerekecekti.

Frédéric bir dikişte kahvesini bitirdi.

Yorgun görünüyordu.

Ya evine gitmeye kalkarsa?

Acaba onu arabasına kadar geçirir miydi, yoksa lokantanın önünde, bu ıssız caddede onu tek başına bırakır mıydı?

Ne biri, ne öteki.

Onu evinde, ceplerini boşaltıp az önce o kadar özenle katlayıp cebine koyduğu ama artık hiçbir işe yaramayan, üzerinde kapının kodu yazılı, sarı kâğıdı buruşturup atarken düşünemiyordu.

Hayır, şimdi ayrılamazlardı.

Tek başına, karton kutularla dolu dairesine dönmeyecekti. Kırık dökük yatağında yatmayacak, toz kokusunu solumayacaktı.

Frédéric'in bacaklarını kendi bacaklarının arasına aldı.

Birlikte kalacaklardı.

Laure'un elleri ısınmıştı. Fincanın bütün sıcaklığı ellerine geçmiş olmalıydı, çünkü kahve neredeyse soğumuştu. Önemli değildi. Kahve koyuydu ve uyumasını engelleyecekti.

Gece bitmemişti.

Fincanını bırakır bırakmaz, garson hesabı getirdi.

Laure kâğıdın üzerine atıldı.

— Bu sefer sıra bende.

Çek defterini çıkarıp bir kalem aldı. Birden gözleri küçük kare içindeki adrese takıldı, sekiz yıldır değişmeyen kendi adresi...

Yarın yeni bir adresi olacaktı. Yeni bir adres, yeni bir yaşam.

Kaleminin kapağını açtı ve çek yazarken her zaman yaptığı gibi saatine baktı, üç rakamının yerindeki, tarihi gösteren küçük kutuya...

Kadrandaki iki iğneye bakarak kaşlarını çattı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Artık yarın olmuştu bile.

Laure'un bugün taşınması gerekiyordu.

Kalemi parmaklarının arasında iyice sıktı ve bastıra basura dünün tarihini attı, gece yarısından önceki, cuma gününün tarihini...

Ve imzaladı.

Sonra saatini çıkarıp çantasına koydu.

Bozuk parası yoktu, bahşişi Frédéric bıraktı.

Garson teşekkür etti. Tekrar süpürgesini aldı. Tam ortada duran, kırıntı, toz ve küllerden oluşan küçük yığına basmamaya özen göstererek, kapıya yöneldiler.

Dışarı çıktılar.

Laure çevresine bakındı.

Ne bir araba, ne de bir kimse vardı. Frédéric nasıl gidebilirdi?

Bu arada Frédéric onun koluna girdi ve yürümeye başladılar.

Birbirlerini terk etmeyeceklerdi.

Belki de yemek yediği için, Laure'a hava daha sıcak gibi geliyordu.

Az önceki gibi yolu bulmayı yine Frédéric'e bıraktı.

Artık bu bir alışkanlık olmuştu neredeyse. Frédéric onu nereye isterse götürebilirdi, Laure onu izleyecekti.

Otele mi dönüyorlardı? Bilmiyordu. Gözleri, yerde birlikte ilerleyen, biri ayakkabılı, öbürü botlu ayaklara bakıyordu.

Sol ayak, sağ ayak, sol ayak... Laure'un gözkapakları ağırlaştı. O da yorgundu. Eğer şimdi otele dönerlerse, ikisi de hemen uyurlardı.

Bir kahve daha içmeliydi.

Başını Frédéric'in omzuna yasladı.

Frédéric onun kolunu bırakıp sıkıca belinden kavradı.

Neden dönüp uyumasınlardı?

Soyunup yatarlardı. Sehpalı tarafı Frédéric'e bırakırdı. Örtülerin içine süzülüp battaniyeyi çenelerine kadar çekerlerdi. Birbirlerine sokulunca bedenleri sıcacık olurdu, yalnızca başlan dışarıda kalırdı ve kısacık bir süre için, Frédéric'in ışığı söndüren çıplak kolu...

Gözleri kapandı. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu, kendi ayak seslerini bile duymuyordu.

Onunla uyuyacaktı.

Doğruldu. Frédéric kolunu belinden çekmişti. Gözlerini kırpıştırdı. Işık, küçük sarı kâğıt, gelmişlerdi.

Anahtar ondaydı, merdivenlerden ilk o çıktı. Frédéric hemen arkasındaydı. Birbirlerinin peşindeydiler, dirsekleri duvara sürtünüyordu.

Anahtar kilidin içinde iki kez döndü ve kapı açıldı.

Yatağın kırışık örtüsü, yastığın ortasında Frédéric'in başının bıraktığı çukurluk, kül tablası, bu onların odasıydı.

Çantasını bırakıp mantosunu astı. Frédéric ceketini asıp sigarasını ve çakmağını sehpanın üzerine koydu.

Sonra radyatöre yaklaştı.

— Biraz kısmamın sakıncası var mı?

— Hayır, tersine...

Eğildi ve sıcak hava üfleyen radyatörün düğmesini çevirdi.

Laure onu seyrediyordu. Evinde aynı radyatörden vardı, o da aynı yere duruyordu, pencerenin altında...

Birden çevresine bakındı.

Küçük, kare ve tavanı basık olan bu oda, onunkine benziyordu.

Laure durakladı.

Burası onun odasıydı.

Frédéric'le birlikte kendi evindeydi. Ve her akşam olduğu gibi yatmadan önce Frédéric radyatörü kısıyordu. Çünkü birlikte yattıkları hiçbir

gece üşümüyorlardı.

Frédéric bir sigara yakıp kendini yatağa attı.

Laure somyanın ‘dong’ sesini duyar gibi oldu.

Sonra banyoya gitti. Ançüezler yüzünden olsa gerek, susamıştı. Suyu açtı ve biraz akıttı, tam içmeye hazırlanıyordu ki, odadan gelen tok bir gürültü duydu, sonra bir gürültü daha. Gülümsedi. Frédéric ayakkabılarını çıkarmıştı. Soyunuyordu. Musluğu kapatıp içeriyi dinledi. Sessizlik...

Kazağını çıkarıyordu, Laure emindi. Gövdesi yavaş yavaş meydana çıkıyordu. Önce, kazağın daha da beyaz gösterdiği göbeği, sonra kolları yukarı kalkarken, kaburgaların hafif eğimli yüzeyi ve koltuk altının karanlık çukurları.

Neden François hiç dik yakalı kazak giymiyordu?

Laure küvetin kenarına oturdu.

François.

Yüzünü avuçlarının arasına aldı. O sırada hafif bir şıngırtı duydu. Frédéric’in kemerinin tokası yere çarpmıştı. Kotunu çıkarmıştı. Ve şimdi de yatacaktı. Arkasından da Laure...

Hemen biraz su içti, parmağıyla dişlerini fırçaladı ve odaya döndü.

Frédéric sehpa kenarını seçmişti.

Bir kolu başının altında, soyunmakta olan Laure’u seyrediyordu.

Yanına yatar yatmaz, Frédéric ışığı söndürdü.

Ve kıpırdamadı.

Yatak çok geniş değildi. Yan yana uzanmışlardı, oysa Laure’a birbirlerinden uzaklarmış gibi geliyordu, hem de o kadar uzak ki, onun soluğunu bile duyamıyordu.

Ona yaklaşmak istedi, ama cesaret edemedi. Belki de uyumak üzereydi.

— Laure.

Birden irkildi.

— Evet.

İlk kez ona adıyla hitap ediyordu.

Ne diyecekti? Laure soluğunu tuttu.

Hiçbir şey söylemedi, ama kolu ve bacağı yer değiştirdi, eli Laure’un elini tuttu ve ayağı Laure’un kinin yanına geldi.

Sessizliğin içinde sonunda onun soluğunu duyabildi Laure.

Yavaş yavaş parmaklarının baskısı azaldı, eli ufak ufak kayarak sonunda yatağın üzerine düştü.

Uyumuştu.

Karanlıkta gözlerini kocaman açmış olan Laure, Frédéric'in söylediği biçimde ismini yineleyip duruyordu, 'Laure', 'au'yu hafifçe uzatarak.

Uykusu kaçmıştı.

Artık bütün gece uyuyamayacağını biliyordu.

İçini çekti. Böyle hiç kıpırdamadan da duramazdı.

Yavaşça ayağını çekip yatağın kenarına doğru kaydı.

Bir an bekledi.

Frédéric hareket etmiyordu.

Bunun üzerine Laure yataktan kalktı.

Pencereler, bir köşe, duvar... Laure el yordamıyla ilerliyordu. Neredeyse Frédéric'in botlarına takılacaktı. Çorapları ayakkabının içindeydiler. Çorapları aldı, asılı mantosunu da alıp sessizce dışarı çıktı. Kapıyı aralık bıraktı. Eğer Frédéric uyanıp da onu çağırırsa duyabilecekti.

Mantosunu ve Frédéric'in çoraplarını giydi, yan odaya geçti.

Işığı yakmasına gerek yoktu. Panjurlar kapalı değildi. Dışarıdan süzülen hafif ışık odayı biraz aydınlatıyordu. Laure'un daha fazla bir şey görmeye ihtiyacı yoktu.

Cama yaklaşıp açtı.

Pencereye dayanıp sakin ve ıssız sokağı seyretmeye koyuldu, kaldırımda, öpüştükleri ve Frédéric'in ağzından çıkan beyaz dumanı içine çektiği yere baktı. Ve otele gelmek için el ele karşıdan karşıya geçtikleri caddeye...

Soğuk hava Laure'un gözlerini yaşarttı. Pencereyi kapattı.

Yatağa uzandı.

Kapının yanında, odaya girdiğinden beri sürekli sallanan demir telden askıyı gördü. Gözlerini kapattı. Frédéric olmayınca, bu oda, basit ve çıplak bir otel odasından başka bir şey değildi.

Ve onun kokusundan yoksun olan yatak, leş gibi çamaşır suyu kokuyordu. Laure ürperdi. Hep böyle oluyordu, ondan birazcık uzaklaşınca üşüyordu. Neyse ki Frédéric'in çorapları onu sıcak tutuyordu. Gülümsedi. Ayağına göre çok büyüktüler ve karanlıkta böyle dikilmiş duran ayakları, iki kocaman tavşan kulağına benziyordu.

Birden gülümsemesi yüzünde donup kaldı.

Bu adamı terk edemezdi.

Birden kalktı.

Yanına gidecekti, o da uyanıp kendisiyle konuşacaktı.

Çıkmadan önce duraksadı. Bu odaya bir daha gelmeyecekti. Frédéric'ten bir daha ayrılmayacaktı.

Askıya vurup kapıyı arkasından kapattı.

Duvar, köşe, pencere. Laure mantosunu ve çorapları çıkardı.

Frédéric yana dönmüştü, ona iyice sokulup yattı. Bacaklarını onunkilere, karnını beline, dudaklarını ensesine bastırdı.

Nasıl olmuştu da, bir süre için bile olsa, onun bu sıcaklığından vazgeçebilmişti?

Bundan böyle her gece birlikte uyuyacaklardı.

Külüstür yatağının yerine bir yenisini alacaktı, daha darını, böylece her hareketlerinde birbirlerine sürtüneceklerdi.

Frédéric kıpırdandı. Sırtının kasları, yavaşça Laure'un göğüslerine değdi.

Neden uyanmıyordu?

Ağzını ensesinde gezdirdi. Frédéric başını biraz aşağı indirince, ensesi daha da açıldı.

Hâlâ uyuyor muydu?

Laure'un dudakları saçların başlangıcındaki kadifemsi yere kadar çıktı.

Frédéric ürperdi. Bu ürperti Laure'un göğüslerine bir okşama gibi geliyordu, Laure'un soluğu sıklaştı.

Frédéric ondan uzaklaşıp gerindi.

Uyanmıştı.

Döndü, karanlıkta yüz yüze geldiler.

Bir süre kıpırdamadan, öylece karşı karşıya durdular.

Birbirlerini görmüyorlardı, dokunmuyorlardı, ama o Frédéric'in nefesini, Frédéric de onunkini soluyordu.

Sonra bir an ikisi de aynı anda soluklarını bıraktılar ve birbirlerine sokuldular.

Laure, Frédéric'! de çekerek sırtüstü devrildi. Fakat Frédéric hemen sıyrıldı ve bir şeyler mırıldanarak kalktı.

Laure onun giysilerinin arasında bir şey aradığını işitiyordu.

İçini çekti. Prezervatif. Neredeyse unutuyorlardı.

Frédéric ona yaklaştı ve üzerindeki örtüyü attı.

Laure hareket etmedi. Uzanmış durumda, onun gelip üzerine yatmasını bekledi.

Bütün ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu.

Frédéric, Laure'un üzerine eğildi.

Ellerini, onun açık avuçlarına koydu ve bastırdı.

Dirsekleri aşağı indi.

Ve yavaş yavaş tüm bedeni aşağı indi, indi, ta ki Laure'un bedenini tümüyle kaplayıncaya dek.

Göğsü, karnı, bacakları, kolları, tüm bedeni Laure'un üzerindeydi.

Laure onun daha da ağır olmasını isterdi.

Başını kaldırdı, dudakları Frédéric'in dudaklarıyla buluştu.

Bacakları ayrıldı.

Ve birbirlerine kenetlendiler.

Öpüşüyorlardı, tükürükleri birbirine karışıyordu.

Terliyorlardı, terleri karışıyordu.

Daha hızlı, daha güçlü, yavaşça, hareketleri hep uyumluydu.

Birden Laure bacaklarıyla Frédéric'i kavradı, kendine doğru iyice çekti onu.

Laure kolunu kurtarıp kendi ağzına bastırdı.

Kendi teni, parfüm, tütün ve deri kokuyordu.

Soluğu kesildi, kasları gerildi.

Sonunda Frëdéric'in kokusu, kendi kokusu olmuştu.

Kolları düştü, bacakları çözüldü.

Yeniden soluk aldı.

Frédéric'in ağzı Laure'un boynu boyunca indi ve omuzlarında oyalandı.

Aralık dudakları hafif ve yumuşacık gidip geliyorlardı.

Gittikçe daha sık soluk alıyordu.

Birden ağzı durakladı.

Dudaklarını Laure'un tenine bastırdı.

Laure sert bir temas hissetti.

Ve Frédéric'in dişleri Laure'un omzuna kenetlendi.

Laure kasıldı.

Hayır.

François.

İz istemiyordu, ne iz, ne işaret, hiçbir şey...

Frédéric'i itti.

Dişleri ânında gevşedi, ağzı Laure'un omzundan uzaklaştı. Bedeni birden hafifledi ve kıpırdamadan durdu.

Göğsü, karnı, bacakları, kolları, hâlâ tüm bedeni onun üzerindeydi, ama artık birbirlerine kenetli değillerdi.

Yalnızca üst üsteydiler, hepsi bu.

Ne olmuştu? Neden onu itmişti?

Bütün gücüyle ona sarıldı. Frédéric kendisini bıraktı.

Bir süre öylece kaldılar, sonra Frédéric sıyrıldı.

Yatak biraz eğildi, yatağın kenarına oturmuştu.

Laure çakmağın alevini ve tütün kokusunu bekliyordu.

Ama hayır... Frédéric sigara yakmadı.

Kalktı ve odadan çıktı.

Otomatiğe bastığında kapının aralığından, uzun, dikdörtgen bir ışık hüzmesi görüldü.

Sonra su sesi duyuldu.

Ya gitmeye karar verdiyse?

Onu itmişti, şimdi nasıl kalmasını isteyebilirdi?

Frédéric geri döndü. Kapı kapandı ve oda yeniden karanlığa büründü.

Tekrar yattı. Laure yastığını kabarttığını duydu.

Gitmiyordu.

Yatağın ayırdığı iki bedenin üzerine, ani bir hareketle örtüyü örttüğünde Laure sıçradı.

Ona sırtını döndüğünden emindi.

Ve bu sefer ona adını söylemeyecekti, tek bir söz etmeyecekti.

Birbirlerine yaklaşmayacaklardı.

Sessizlik hüküm sürecekti.

Sessizlik. Laure'un gözleri kapanıyordu. Bacaklarında örtünün serinliğini, battaniyenin ağırlığını hissediyordu.

Uyuyacaktı.

Ya çok geç uyanırsa?

Bu sabah taşınıyordu.

Bugün François'in evine yerleşecekti.

Hayır, uyumaması gerekiyordu.

Gözlerini açmaya çalıştıysa da başaramadı.

Her yeri tutulmuştu, bedeni kıpırdamayı reddediyordu, oysa bir an için kolunun kendisinden uzaklaştığını, yatağın öbür tarafına, Frédéric'e doğru gittiğini hissetti.

Laure sol bileğini kontrol etti. Saati neredeydi?

Çantasına koyduğunu hatırladı.

Yataktan kalktı. Çantası yerde, yatağın yanında olmalıydı. Eğilip eliyle yokladı. İşte oradaydı. Saatini aldı.

O kadar karanlıktı ki, saati görmesi olanaksızdı.

Kadranı panjurun aralıklarından birinin önüne getirdi ve yalnızca bir iğne görebildi.

Saat yediye yirmi beş vardı.

Dönmesi gerekiyordu, nakliyeciler sekizde geleceklerdi.

Giysilerini toplayıp giyinmeye başladı.

Kollarını kazağının kollarına geçirdi. Başından aşırdı ve aşağı doğru çekti.

Gözlerine, burnuna, dudaklarına, tüm yüzüne küçük yün parçaları yapıştı.

Giymekte olduğu Frédéric'in dik yakalı kazağıydı.

Bir süre onun kokusuyla ve sıcaklığıyla sarmaladı kendini.

Sonra yavaşça kaydırarak, Frédéric'in kazağını üzerinden çıkardı.

Kendininkini giydi.

Frédéric hâlâ uyuyor muydu?

Laure ayakkabılarını alırken tekini yere düşürdü.

Durdu ve dinledi.

Hiçbir gürültü yoktu, en ufak bir örtü hışırtısı bile...

Eğer kazağını bulmasaydı, onun gitmiş olduğunu bile düşünebilirdi.

Yatak boyunca yürüdü.

Hiçbir şey görmüyordu.

Işık düğmesi neredeydi?

Parmakları küçük sehpanın üzerinde gezindi ve çakmağı buldu. Yakıp ateşi avucunun içinde gizledi.

Sonunda Frédéric'i gördü.

Örtüyü boynuna kadar çekmiş, yanağını yastığa dayamış, uyuyordu.

Laure yanına diz çöktü.

İyice yaklaştı. Neredeyse ağzı onun kulağına değecekti.

— Frédéric.

Kapalı gözkapakları kıpırdadı. Onu duyduğundan emindi. Fakat Frédéric kımıldamadı, gözlerini açmadı.

Onu ne görmek istiyordu ne de duymak.

Gitmesini istiyordu.

Başparmağını çakmağın üstünden çekti.

Hemen doğrulmadı.

Frédëric'in üzerine eğilmiş durumda, öylece durup derin derin bir soluk aldı.

Kokusunu son kez içine çekti.

Sonra mantosunu ve çantasını kapıp odalarını terk etti.

Merdivenleri inince, kendini kötü hissetti. Kulakları uğulduyor, soluk almakta zorlanıyordu.

Birden soluğunu henüz vermemiş olduğunun farkına vardı.

Soluğunu hâlâ tutuyordu.

Dudakları aralandı ve ağır ağır Fredéric'in kokusunu üfledi.

Camlı kapı arkasından kapanır kapanmaz, kendisini soğuğun içinde buldu.

Tek kalan eldivenini taktı, öbür elini cebine sokup arkasına bakmadan otelden uzaklaştı.

Topuklarının gürültüsü gecenin içinde yankılanıyordu.

Yol ayrımına geldiğinde sola döndü.

Bir ayrım daha. Duraksadı. Sağaydı mutlaka.

Bu sokakların hiçbirini tanımıyordu. Dün buralardan geçmiş olsalar bile, hatırlamıyordu. Sürekli öpüşmüşlerdi, hiçbir şey görmemişti.

Büyük bir vitrin görünce gülümsedi. Uzunca bir süre buraya dayanmamışlar mıydı?

Biraz daha hızlandı.

Bazen yavaşlayıp yerlere göz gezdiriyordu.

Belki de eldivenini bulurdu.

Arabalara bakmaya başladı. Kendininki fazla uzakta olamazdı.

İşte.

Hayır.

Yürümeye devam etti.

Simdi kafenin ışıklı panosunu arıyordu, her arabaya bakıyordu.

Ama... boşuna...

Karşı kaldırımda köpeğiyle gezinen yaşlı bir kadın vardı.

Laure karşıya geçti. Dün, bir metro istasyonunun önünden geçmişti. Eğer istasyonu bulabilirse, arabasını da bulurdu.

Kadına yaklaştı.

— Özür dilerim, en yakın metro istasyonu ne tarafta acaba?

Kadın biraz gerileyip köpeğinin tasmasını çekti.

— Metro çalışmıyor, grevde.

Köpek hırladı. Laure ısrar etmedi. Uzaklaştı.

Otele mi dönseydi?

Çevresine bakındı.

Her tarafta sokaklar vardı, sağda, solda, karşıda...

Kaybolmuştu.

Artık ne oteli ne de arabasını bulamayacağını biliyordu.

Saat yediyi beş geçiyordu. Nakliyecileri kaçıracaktı.

Dosdoğru koşmaya başladı. Koştu, koştu. Nasılsa bir yerlere çıkacaktı.

Birden bir caddeye çıktı. Pizzacınm olduğu cadde miydi burası?

Önemli değildi. Burası arabaların geçtiği, hatta birkaç kişinin yürümekte olduğu bir caddeydi.

Laure kaldırımın kenarındaki bir banka oturdu.

Soluk soluğaydı ve terlemişti.

Yavaş yavaş sakinleşti.

Her şey yoluna girecekti. Kırmızı ışığın yanına gidip otostop yapacaktı. Zamanında evine dönebilecekti.

Bir taksi, hem de boş...

Birden ayağa fırladı, yola çıkıp kollarını açtı.

Taksi durdu ve Laure bindi.

Adresini verdiğinde, sesinin titrediğini fark etti.

Taksi hareket etti.

Mantosunun düğmelerini açtı, başını cama dayadı.

— İyi misiniz?

Şoför aynadan ona bakıyordu.

Yaşlıydı. Koltuğu tahta bilyelerle kaplı değildi.

— İyiyim. Yalnızca biraz yorgunum.

Adam omuzlarını silkti.

- Yorgun olan bir tek siz değilsiniz. Bu aralar herkes yorgun. Şu grev yüzünden. Umarım fazla sürmez.

Laure yanıt vermedi.

Trafik sıkışık değildi. Birazdan Frederic'e rastladığı caddeye geleceklerdi.

Öbür taraftan gitmelerine karşın, arabaya binmeden önce Frédéric'in altında beklediği ağacı tanıdı.

Arabası. François'ya onun evinin önünden çalındığını söyleyecekti.

Camdaki buğuyu sildi.

Cadde yaklaşıyordu.

Laure koltuğuna yerleşti.

Grev bitmemişti, devam edecekti.

İnsanlar yürümeye devam edeceklerdi, bundan sonra Laure da onlar gibi yürüyecekti. Ağacın altına gelecekti ve orada Fredéric'i bulacaktı.

Belki...

Bacaklarını uzattı, gözlerini kapadı.

Ve elleriyle, bacaklarının üzerindeki kırmızı eteğini okşadı.

ARKA KAPAK

Emmanuèle Bernheim, Can okurlarının yabancısı değil. Daha önce ***Onun Karısı*** ve ***Sustalı*** adlı romanlarıyla okurlarımıza tanıttığımız bu genç Fransız yazarından bu kez ***Cuma Akşamı'nı*** sunuyoruz. ***Emmanuèle Bernheim,*** öteki romanlarında olduğu gibi bu uzun öyküsünde de yine günümüz kadınını işliyor. Odak noktasına genç bir kadını oturttuğu ***Cuma Akşamı'***nda, okuru kadın-erkek ilişkilerinin gizemli dünyasında gezdiriyor. Yaşamında köklü bir değişiklik yapmak üzere olan *Laure*, bir davete gitmek için arabasıyla yola çıkar; sıkışık trafikte, otostop yapan bir erkeği arabasına alır. Genç adamın büyüsüne kapılan *Laure,* bedeninin isteklerine karşı koyamaz. Müthiş bir çelişki yaşayan genç kadını güç bir seçim beklemektedir. Yanındaki erkeğin büyüsü ve özgürlüğün tadıysa bu seçimi alabildiğine güçleştirmektedir. ***Emmanuèle Bernheim,*** çağdaş, yalın, abartısız bir anlatımla, bir dönüm noktasında dünyası altüst olan bir genç kadının yaşamından çarpıcı bir kesit sunuyor okurlarına.

CAN